

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

31 marca

Nr. 9

Rok 1933.

Cena numeru pojedynczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą 1 zł. 50 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materiał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu”, należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.61, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305

OD ADMINISTRACJI

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego” Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał II r. b., która wynosi z przesyłką pocztową zł 6,00.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

INSTRUKCJA:

Poz.: 79—do ustawy o opłatach stemplowych, zawierająca przepisy dla organów sądowych (sekretariatów, komorników i kas) z dnia 28 stycznia 1933 r., wvdana przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz z Najwyższą Izbą Kontroli (ogłoszona w Nr. 3 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości z r. 1933) 88

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU:

Poz.: 80—z dnia 8 marca 1933 r. w sprawie utworzenia w Serafińcach punktu przejściowego 102

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA:

Poz.: 81—z dnia 3 marca 1933 r., zawierające numery obligacji 4% premjowej pożyczki dolarowej serji III, na które padły wygrane w dniu 1 marca 1933 roku 102

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

Poz.: 82—z dnia 24 lutego 1933 r. L. D. V. 3388/1/33 w sprawie przerachowania nadpłaty z zastosowaniem bonifikat 102

83—z dnia 2 marca 1933 r. L. D. V. 8824/1/33 w sprawie kosztów egzekucyjnych, ponoszonych przez wierzycieli 103

84—z dnia 7 marca 1933 r. L. D. V. 11217/2/33 w sprawie obowiązującego tekstu ustawy o podatku od kapitałów i rent z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 517) 103

85—z dnia 7 marca 1933 r. L. D. V. 52972/2/32 w sprawie ulg z tytułu wznoszonych budowli mieszkalnych dla osób opodatkowanych wg. Dz. II ustawy o podatku dochodowym 106

86—z dnia 8 marca 1933 r. L. D. V. 11218/2/33 w sprawie opodatkowania tantjem specjalnym podatkiem od tantjem 107

87—z dnia 9 marca 1933 r. L. D. V. 10073/1/33 w sprawie przekazywania ściągniętych w drodze egzekucji opłat pocztowych, telefonicznych, telegraficznych i radjofonicznych 110

88—z dnia 9 marca 1933 r. L. D. V. 54738/4/32 w sprawie zaklasowania przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych 111

89—z dnia 9 marca 1933 r. L. D. V. 3852/4/33 w sprawie ulg dla płatników przy nakładaniu kar za świadectwa przemysłowe 112

Wyszedł z druku Nr. 16 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z r. 1933, zawierający m. in. treść następującą:

Poz.: 109—Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 21 lutego 1933 r. w sprawie ceł wywozowych.

110—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 marca 1933 r. o ustaleniu ceny spirytusu na cele domowolecnicze.

OGŁOSZENIA.

79.

INSTRUKCJA

do ustawy o opłatach stemplowych, zawierająca przepisy dla organów sądowych (sekretarjatów, komorników i kas) z dnia 28 stycznia 1933 r., wydana przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz z Najwyższą Izbą Kontroli (ogłoszona w Nr. 3 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości z 1933 r.).

Uwagi wstępne.

§ 1. Sekretarjaty sądowe, komornicy, oraz kasy sądowe mają w zakresie opłat stemplowych stosować się do ustawy o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413) (skrót: u. o. s.) do rozporządzenia wykonawczego z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842) (skrót: r. w. s.) i do niniejszej instrukcji (skrót: i. s. sąd.). Użyty w niniejszej instrukcji skrót: „u. f. k.” oznacza ustawę z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106, poz. 884); skrót: „r. w. k.” oznacza rozporządzenie wykonawcze do powołanej ustawy z dnia 23 listopada 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 937). Skrót: „k. p. c.” oznacza kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 112, poz. 934).

Art. 30, 31, 52, 57, 59, 60, 63, 66 i 71 u. o. s. uległy z dniem 1 stycznia 1933 r. zmianom, wymienionym w art. LXXVII Przepisów wprowadzających prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 93, poz. 804).

Paragrafy, powołane w niniejszej instrukcji bez określenia, oznaczają postanowienia tej instrukcji.

Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Część pierwsza.

Przepisy dla sekretarjatów sądowych.

I. Zakres działania.

§ 2. Zakres działania sekretarjatu sądowego w dziedzinie opłat stemplowych obejmuje czynności następujące:

1) wymierzanie opłat stemplowych zapomocą nakazów płatniczych (§§ 3—11):

a) od postanowień sądu o przybiciu na rzecz licytanta lub nadlicytanta (art. 30, punkt 1; art. 52, punkty 2 i 3; art. 64, punkt 4; art. 66, punkty 2 i 3 u. o. s.); na obszarze jednak, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki, sekretarjat nie wymierza opłaty, jeżeli przy licytacji, która miała na celu zniesienie wspólności, nabył majątek wspólny jeden ze współwłaścicieli, lub jeżeli majątek ten nabyli niektórzy z współwłaścicieli (art. 30, punkt 1 u. o. s.);

b) od orzeczeń sądowych (postanowień o przybiciu), wydawanych w toku postępowania egzekucyjnego, na mocy których przedmioty majątkowe, będące własnością dłużnika, przechodzą na własność wierzyciela (art. 30, punkt 2; art. 52, punkt 3; art. 64, punkt 4; art. 66, punkt 3 u. o. s.);

c) tylko na obszarze, na którym obowiązuje prawo cywilne rosyjskie: od orzeczeń sądowych w przedmiocie wykupu majątków rodowych (art. 1442 i 1443 ustawy postępowania cywilnego; art. 30, punkt 5 oraz art. 52, punkt 4, u. o. s.);

d) tylko na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki: od ugody sądowej, zawartej w postępowaniu spornem, a powodującej przejście własności nieruchomości lub prawa wydobywania ciał kopalnych (art. 133, ustęp przedostatni u. o. s.), oraz od ugody sądowej, zawartej w postępowaniu niespornem (art. 133 u. o. s.);

2) tylko na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki; wymierzanie opłat stemplowych drogą wymiarów doraźnych (§§ 28—38);

3) przesyłanie urzędowi skarbowemu wykazów opłat stemplowych (§§ 12—14);

4) współdziałanie z urzędami skarbowymi przy wymiarze opłat stemplowych (§§ 15—18);

5) przesyłanie izbie skarbowej odwołań od wymiarów, dokonanych przez sekretarjat sądowy (§ 19).

II. Wymierzanie opłat stemplowych zapomocą nakazu płatniczego.

1. Postanowienia ogólne.

§ 3. Nakaz płatniczy (§ 2, punkt 1) sporządza sekretariat sądowy na blankiecie według załączonego wzoru 1.

W przypadkach, wymienionych w rubrykach 2, 3 i 4 nakazu płatniczego — z wyjątkiem przypadku, w którym przedmiotem licytacji lub postanowienia, wymienionego w rubryce 3, jest statek, sekretariat sądowy — jeżeli ma siedzibę poza obszarem województwa śląskiego — wymierza łącznie z opłatą stemplową — a mianowicie na mocy art. 13 u. f. k. — dodatek komunalny w wysokości 50% opłaty stemplowej; stosuje przytem §§ 46, 47 i 52 r. w. k. Sekretariat sądowy, mający siedzibę na obszarze województwa śląskiego, wymierza dodatek komunalny tylko co do nieruchomości, bądź części tychże, które są położone poza obszarem województwa śląskiego — w przypadkach, gdy postępowanie egzekucyjne obejmuje łącznie kilka nieruchomości, z których jedne są położone na obszarze województwa śląskiego, inne zaś poza tym obszarem, albo też choćby jedną nieruchomość częściowo położoną na obszarze wymienionego województwa, częściowo poza nim (art. 653, § 2 oraz art. 658, § 2 k. p. c., tudzież § 65 r. w. k.).

Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, stosuje się analogicznie zasady, podane w ustępie poprzednim, do ugód (§ 2, punkt „1 d”), których przedmiotem jest przejęcie własności nieruchomości lub prawa wydobywania ciał kopalnych.

Wymiar dodatku komunalnego uwidocznia się w rubrykach 11 — 13 nakazu płatniczego. Jeżeli przedmioty, wymienione w rubryce 1, są położone w dwu lub więcej gminach (miejskich lub wiejskich), to dodatek komunalny należy obliczyć oddzielnie co do każdej gminy. Rubrykę 11 względnie 12 należy wypełnić również wówczas, gdy nieruchomości są położone w jednej gminie. Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, sekretariat sądowy — w razie wymierzenia opłaty stemplowej od ugody (§ 2, punkt „1 d”) — określa ugodę w rubryce 1 nakazu płatniczego, wymieniając w szczególności datę ugody.

§ 4. Nakaz płatniczy sporządza się w dwóch egzemplarzach. Należy je zaopatrzyć w sygnaturę akt według zasad, dotyczących owej sprawy cywilnej. Nadto należy — obok znaku WOS — podać pozycję wykazu opłat stemplowych (§ 12).

Sekretariat sądowy przekreśli bądź wyrazy „Pozycja budżetowa 1”, bądź wyrazy „Pozycja budżetowa 10”. Pod tym względem obowiązuje zasada, że pozycja budżetowa 1 obejmuje: opłatę w wysokości 4% od przeniesienia własności nieruchomości lub prawa zabudowy oraz opłatę w wysokości 1%, wymierzoną jed-

nocześnie z opłatą 4%-ową (rubryka 9 nakazu płatniczego). Natomiast opłatę w wysokości 2% od przeniesienia własności górniczej lub prawa wydobywania żywic ziemnych lub kopalni, opłatę 1%-ową, wymierzoną jednocześnie z 2%-ową, oraz opłatę 1%-ową od przeniesienia własności statku, zarachowuje się w pozycji budżetowej 10.

Jeden egzemplarz nakazu płatniczego oraz wszystkie późniejsze akta, dotyczące się danej opłaty stemplowej, należy umieścić w kopercie lub w okładce z napisem: „Opłata stemplowa”; tę kopertę (okładkę) należy przechowywać przy aktach odnośnej sprawy cywilnej.

Egzemplarz drugi doręcza się podatnikowi za dowodem doręczenia w sposób, przepisany w art. 143 — 163 k. p. c.

Nakaz płatniczy, dotyczący się opłaty od postanowienia sądu o przybiciu na rzecz nadlicytanta lub na rzecz wierzyciela, jak również nakaz płatniczy, dotyczący się opłaty dodatkowej, wymierzonej w przypadku nadlicytacji z powodu udzielenia przybicia ostatecznego licytantowi, który uzyskał przybicie poprzednie — należy doręczyć równocześnie z doręczeniem postanowienia o przybiciu.

2. Wysokość opłaty.

§ 5. Jeżeli przedmiotem postanowienia sądu (rubryka 2 lub 3 lub 4) jest nieruchomość (w szczególności też kolej żelazna), to opłata wynosi (w myśl ustępu pierwszego art. 58 oraz w myśl ustępu ostatniego art. 52 u. o. s.):

a) 4% od wartości gruntu i przedmiotów z nim złączonych (jako to: budynki, rośliny od gruntu nieoddzielone, mury, parkany, tory kolejowe; rury wodociągowe i gazowe, umieszczone w ziemi; urządzenia techniczne, związane fundamentami z ziemią; przedmioty, nie dające się oddzielić od budynku bez uszkodzenia tego przedmiotu lub części budynku, w której te przedmioty się mieszczą.

b) 1% od wartości innych rzeczy, których dotyczy dane postanowienie sądu (rubryki 2 lub 3 lub 4).

Wartość przedmiotów, określonych wyżej pod b) uwidocznia się w rubryce 6 nakazu płatniczego.

Celem wypełnienia rubryk 6 i 7 nakazu płatniczego należy w przypadkach, wymienionych w rubryce 2 i 3, rozdzielić cenę nabycia według stosunku, ustalonego przy oszacowaniu, dokonaniem celem przeprowadzenia licytacji. (Jeżeli np. drogą oszacowania ustalono wartość nieruchomości bez przynależności w kwocie 90.000 zł, a wartość przynależności w kwocie 10.000 zł, a cena nabycia wynosi 85.000 zł, to tę cenę należy rozdzielić na 76.500 zł, jako wartość nieruchomości i 8.500 zł, jako wartość przynależności). O ileby protokół oszacowania nie zawierał dostatecznych danych dla określenia owego stosunku, ma podatnik udzielić sekretariatowi sądowemu potrzebnych wyjaśnień (art. 13 u. o. s.).

W przypadku wykupu majątku rodowego (§ 2, punkt 1 c) stanowi podstawę wymiaru opłaty stemplowej (i podlega rozdziałowi między rubryki 6 i 7) cała kwota, którą wykupujący ma zapłacić w myśl punktów 1 i 2 art. 1367 prawa cywilnego rosyjskiego (art. 7, ustęp drugi, u. o. s.).

Jeżeli przedmiotem postanowienia sądu jest nieruchomości, stanowiąca gospodarstwo rolne, wraz z przynależnościami, to należy (w myśl ustępu trzeciego art. 12 u. o. s.) wpisać 9/10 wartości ogólnej w rubrykę 7, a 1/10 wartości ogólnej w rubrykę 6 nakazu płatniczego.

§ 6. Jeżeli przedmiotem postanowienia sądu jest prawo zabudowy lub prawo wieczystej dzierżawy, to opłata wynosi (w myśl ustępu pierwszego art. 58 oraz w myśl ustępu ostatniego art. 52 u. o. s.):

a) 4% od wartości prawa zabudowy (wieczystej dzierżawy) oraz od wartości budynków i tych części składowych budynków, które są wymienione w punkcie „a” §-u 5;

b) 1% od wartości tych przynależności, które nie są wymienione w punkcie „a” §-u 5.

Ustępy drugi i trzeci §-u 5 mają odpowiednio zastosowanie.

§ 7. Jeżeli przedmiotem postanowienia sądu jest własność górnicza lub prawo wydobywania żwyc ziemnych, to opłata wynosi (w myśl ustępów trzeciego i ostatniego art. 65):

a) 2% od wartości własności górniczej lub prawa wydobywania żwyc ziemnych oraz od wartości tych części składowych kopalni, które są wymienione w punkcie „a” §-u 5;

b) 1% od wartości tych części składowych kopalni, które nie są wymienione w punkcie „a” §-u 5.

Ustępy drugi i trzeci §-u 5 mają odpowiednio zastosowanie.

§ 8. Jeżeli przedmiotem postanowienia sądu jest statek, to opłata wynosi 1% od ceny nabycia (art. 66 u. o. s.).

§ 9. Jeżeli przedmiotem postanowienia sądu (rubryki 2, 3, 4) są wyłącznie przedmioty, wymienione w punkcie a) §§ 5 lub 6 lub 7, jak również gdy postanowienie o przybiciu dotyczy wyłącznie statku (§ 8), to należy rubrykę 6 wypełnić kreskami, a w rubryce 7 wpisać ponownie kwotę, wymienioną w rubryce 5.

W nagłówku rubryki 8 po skrócie „art.” należy wpisać:

a) liczbę 58, gdy chodzi o nieruchomości lub kolej żelazną lub prawo zabudowy lub prawo wieczystej dzierżawy,

b) liczbę 65, gdy chodzi o własność górniczą lub prawo wydobywania żwyc ziemnych

c) liczbę 66, gdy chodzi o statek.

W nagłówku rubryki 8, przed znakiem %, należy wpisać: 4 lub 2 lub 1 — według wska-

zówek, podanych w punktach a) §§ 5, 6 i 7 oraz w § 8.

§ 10. Jeżeli w przypadku nadlicytacji przybicie ostateczne zostało udzielone licytantowi, który uzyskał przybicie poprzednie, to sekretarjat wymierza temu licytantowi opłatę dodatkową (art. 57 u. o. s.) w brzmieniu, ustanowionem (art. LXXVII, w punkcie 8, przepisów wprowadzających prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 93, poz. 804).

W tym celu sekretarjat (wypełniwszy w formularzu nakazu płatniczego rubryki 1 i 2), oblicza przedewszystkiem kwotę opłaty, któraby się należała, gdyby nabywca już przy licytacji zaoferował cenę, którą ma zapłacić na skutek nadlicytacji; to obliczenie sekretarjat uwidocznia w rubrykach 1, 2, 5 — 13 nakazu płatniczego. Następnie należy przez szerokość rubryk 3 — 7 wypisać tekst: „po potrąceniu opłaty, wymierzonej pierwotnie nakazem płatniczym L WOS w kwocie”, poniżej zaś tekst: „wymierza się opłatę dodatkową”. W rubrykach 8 — 13 należy uwidocznnić na wysokości tekstu pierwszego: wymiar pierwotny, a na wysokości tekstu drugiego: wymiar dodatkowy.

§ 11. Jeżeli w przypadku nadlicytacji sąd udzielił przybicia nadlicytantowi, to sekretariat sądowy wymierza opłatę nadlicytantowi. W tym wypadku należy w nagłówku rubryki 2 nakazu płatniczego przekreślić wyraz „licytanta” i zastąpić go wyrazem „nadlicytanta”.

Przytem stosuje się odpowiednio §§ 5—9.

III. Przesyłanie urzędowi skarbowemu wykazów opłat stemplowych.

§ 12. Sekretarjat sądowy zapisuje każdą opłatę, wymierzoną zapomocą nakazu płatniczego — zaraz po sporządzeniu nakazu płatniczego — do wykazu opłat stemplowych (skrót: WOS), prowadzonego według wzoru 2. Wykaz prowadzi się miesięcznie, przyczem jednak numeracja w rubryce 1 biegnie bez przerwy przez cały okres budżetowy.

Każdy wykaz miesięczny ma zawierać wszystkie nakazy płatnicze, sporządzone w danym miesiącu.

§ 13. Przy zapisywaniu do wykazu wypełnia się rubryki 1—3 oraz 6—11, a w przypadku licytacji również rubrykę 4. Wypełnienie innych rubryk następuje przy zamknięciu wykazu (§ 14).

Jeżeli opłata, zapisana do wykazu opłat stemplowych, nie jest pierwszą w danej sprawie, jeżeli więc w sprawie tej sekretarjat sądowy już raz wymierzył opłatę stemplową, to należy w rubryce 17 wykazu opłat stemplowych umieścić uwagę: „Patrz WOS poz.” (w mianowniku rok). Taki stan rzeczy zachodzi w razie udzielenia przybicia nadlicytantowi.

wi, w razie wymiaru opłaty dodatkowej licytantowi pierwotnemu w związku z udzieleniem mu przybicia przy nadlicytacji, jak również w razie ponownej licytacji z powodu niewykonania warunków licytacyjnych.

Wypełnienie rubryk 12—14 następuje na podstawie dołączonego do sprawy zawiadomienia kasowego (§ 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 marca 1932 r. o kasach sądowych, Dz. Urz. Min. Sprawiedliwości Nr. 5, poz. 5). W razie kilkakrotnych uiszczeń częściowych należy każde uiszczenie uwidocznic w rubrykach 12—14 (§ 54 r. w. k.).

Rubrykę 15 wypełnia się tylko wtedy, gdy z porównania rubryk 7, 8 i 11 z rubrykami 13 i 14 wynika zaległość. Należy podać łączną sumę zaległości, nie wymieniając odrębnie należności państwowej i dodatku komunalnego.

W rubryce 16 należy wpisać bądź datę wniesienia odwołania, bądź wyraz „nie”.

Jeżeli władza skarbową zezwoliła — na mocy art. 177 u. o. s. — na odroczenie płatności lub na uiszczenie ratami, to ten fakt należy uwidocznic w rubryce 17, wymieniając władzę, która wydała decyzję, datę i liczbę oraz treść decyzji.

Rubrykę 18 wypełnia urząd skarbowy.

Zaraz po wypełnieniu rubryk 12—14 sekretarjat uwidocznia dane, wpisane w owych rubrykach, na właściwym akcie sądowym. Zaświadczenie to ma być podpisane przez sekretarza sądowego.

§ 14. Sekretarjat sądowy zamyka wykaz opłat stemplowych za każdy miesiąc: w ostatnim dniu drugiego miesiąca, następującego po danym miesiącu (np. wykaz za styczeń zamyka w dniu 31 marca).

Wykaz zamknięty, zaopatrzony w podpis sekretarza sądu oraz w pieczęć urzędową, należy przesać w ciągu następnych pięciu dni urzędowi skarbowemu za potwierdzeniem odbioru.

IV. Współdziałanie z władzami skarbowymi przy wymiarze opłat stemplowych.

§ 15. 1) W okręgach Sądów Apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie sekretarjat sądowy przesyła urzędowi skarbowemu odpis wyroku, przewidzianego w art. 7 ustawy z dnia 13 marca 1929 r. o umowach sprzedaży lub przyrzeczenia sprzedaży nieruchomości ziemskich (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 246) oraz w art. 23 ustawy z dn. 18 marca 1932 r. o uregulowaniu praw własności gruntów, oddanych w drodze parcelacji w posiadanie nabywców na obszarze województw centralnych i wschodnich (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 308).

2) Na obszarze, wymienionym wyżej w punkcie 1, jak również w okręgach Sądów Apelacyjnych w Krakowie i we Lwowie oraz Sądu Okręgowego w Cieszynie, sekretarjat sądowy przesyła urzędowi skarbowemu:

a) odpis ugody, zawartej w postępowaniu spornym, a powodującej przejście własności nieruchomości lub prawa do ciał kopalnych (art. 133, ustęp przedostatni, oraz art. 31, ustęp piąty, u. o. s.),

b) odpis umowy (w szczególności też ugody), zawartej przed sądem w postępowaniu niespornym (art. 31, ustęp piąty, u. o. s.).

W okręgach Sądów Apelacyjnych w Krakowie i we Lwowie oraz Sądu Okręgowego w Cieszynie punkt 2 b) tyczy się w szczególności oświadczeń — w przedmiocie umów o przeniesienie własności nieruchomości — złożonych w postępowaniu, przewidzianem w § 3 ustawy z dnia 23 marca 1883 roku (aust. Dz. P. P. nr. 82) lub w ustawie z dnia 11 grudnia 1906 r. o sprostowaniu ksiąg gruntowych (aust. Dz. P. P. nr. 246).

3) W okręgach Sądów Apelacyjnych w Krakowie i we Lwowie oraz Sądu Okręgowego w Cieszynie sekretarjat sądowy przesyła urzędowi skarbowemu uwierzytelnione odpisy: a) protokołu licytacji celem zniesienia wspólności, jeżeli majątek wspólny nabywają z licytacji: jeden ze współwłaścicieli lub niektórzy z nich (art. 30, punkt 1; art. 131, punkt 2); w tym odpisie należy z pomiędzy zaofiarowań ceny wymienić tylko ostatnie, zawierające cenę najwyższą; b) wyroku, przewidzianego w art. 33 ustawy z dnia 23 marca 1929 r. o uregulowaniu stanu hipotecznego nieruchomości, oddanych w toku parcelacji w posiadanie nabywców (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 276).

4) W okręgach Sądów Apelacyjnych w Katowicach, Krakowie, we Lwowie, Poznaniu i Toruniu sekretarjat sądowy przesyła urzędowi skarbowemu uwierzytelniony odpis wyroku, zastępującego umowę o przejście własności nieruchomości lub prawa do ciał kopalnych (art. XLV przepisów wprowadzających prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym, Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 93, poz. 804, względnie art. LIV tychże przepisów, o ile ten artykuł wymienia art. XLV; art. 52, punkt 4 i art. 64 punkt 4 u. o. s.).

5) Na całym obszarze Państwa sekretarjat sądowy przesyła urzędowi skarbowemu:

a) odpis orzeczenia sądowego, na mocy którego zostaje dokonany dział majątku wspólnego (art. 131, punkt 3 u. o. s.);

b) zawiadomienie według wzoru 5 dołączonego do r. w. s., w razie spostrzeżenia, że od pisma, złożonego sądowi, nie uiszczono należnej opłaty stemplowej lub że ją uiszczono w niedostatecznej kwocie lub po upływie przepisanej terminu lub w sposób nieprawidłowy; zamiast tego zawiadomienia może być przesłany odpis wierzytelny zakwestjonowanego pisma.

Punkt 5 b) stosuje się również w razie złożenia sądowi odpisu, jeżeli zgodność z pierwopisem zaświadczyła ta osoba, która podpisała pierwopis, tudzież

w razie złożenia (choćby niepoświadczanego) odpisu lub tłumaczenia przez tę osobę, która jest obowiązana do uiszczenia opłaty od pierwowpisu, albo przez jej ustawowego zastępcę lub pełnomocnika (§§ 2 i 3 r. w. s.). We wszystkich przypadkach, których dotyczy niniejszy paragraf, przesłanie odpisów i zawiadomień ma nastąpić bez niepotrzebnej zwłoki.

Dalsze przepisy, odnoszące się do współdziałania z władzami skarbowymi przy wymiarze opłat stemplowych, a dotyczące sekretarjatów sądowych w okręgach Sądów Apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz Sądu Okręgowego w Katowicach, zawiera § 38.

§ 16. Sekretarjat sądowy może we wszystkich przypadkach, przewidzianych w § 15, przesłać urzędowi skarbowemu — za zezwoleniem sędziego przełożonego — zamiast odpisu (punkty 1 — 5a) lub zawiadomienia (punkt 5b) odnośne akta w całości, załączając kartkę, na której pod napisem: „Przedmiot opłaty stemplowej” należy krótko określić przedmiot (wyrażeniem: „licytacja” względnie „podział wspólności”, „wyrok”, „ugoda”, „umowa o” i t. p.) oraz wymienić numer odnośnej karty akt sądowych.

Jeżeliby strony, które zawierają ugodę lub sporządzają przed sądem pismo, stwierdzające umowę (§ 15 punkt 2), wyraziły życzenie uiszczenia opłaty zapomocą znaczków stemplowych, to sekretarjat sądowy ma przyjąć te znaczki, nakleić je na odnośnym akcie i skasować zapomocą pieczęci urzędowej; ma przytem oznajmić stronom, że ostatecznego ustalenia wysokości opłaty dokona urząd skarbowy. Na odpisie, przeznaczonym dla urzędu skarbowego, sekretarjat sądowy stwierdzi, że oryginał jest zaopatrzony w znaczki stemplowe i poda ich wysokość.

Zarządzenie, zawarte w ustępie poprzednim, dotyczy tylko opłaty stemplowej; nie dotyczy dodatku komunalnego, przewidzianego w art. 13 u. f. k.

§ 17. Sekretarjat doręcza odpisy i zawiadomienia (§ 15) bądź całe akta (§ 16) temu urzędowi skarbowemu, w którego okręgu sąd ma siedzibę. Jeżeli sąd i urząd skarbowy mają siedzibę w tej samej miejscowości, to doręczenie następuje zapomocą „księgi doręczeń w zakresie opłat stemplowych”, sporządzonej według wzoru 3.

Księga doręczeń może być założona na szereg lat, ale w rubryce 1 rozpoczyna się z początkiem każdego okresu budżetowego nowa numeracja.

W rubryce 2 należy wymienić sygnaturę aktu, podlegającego opłacie (§ 15, punkty 1—5a), względnie aktu, do którego dołączono pismo zakwestjonowane (§ 15, punkt 5b).

W rubryce 3 należy określić akt krótko wyrażeniami: „licytacja”, „podział wspólności”, „wyrok”, „ugoda” i t. p. W przypadkach,

wymienionych w punkcie 5b § 15 można użyć wyrażenia: „zawiadomienie o naruszeniu ustawy”.

W rubryce 4 należy wpisać: w razie zastosowania ustępu pierwszego § 16 — wyraz „akta”, a w razie przesłania odpisu (§ 15, punkty 1 — 5a) lub zawiadomienia (§ 15, punkt 5b) wyraz „wyciąg”. Rubryki 6 i 7 wypełnia urząd skarbowy.

Sekretarjat sądowy, znajdujący się poza siedzibą urzędu skarbowego, nie prowadzi księgi doręczeń, ale do każdej przesyłki wyciągów względnie całych akt załącza wykaz, sporządzony na blankiecie księgi doręczeń i zachowuje u siebie odpis tego wykazu. Również w tym wykazie numeracja w rubryce 1 biegnie bez przerwy przez cały okres budżetowy.

Sekretarjat sądowy ma zaraz po zapisaniu do księgi doręczeń (względnie do wykazu, określonego w ustępie poprzednim):

a) w przypadkach, wymienionych w punktach 1 — 5a § 15, umieścić na oryginale pisma, podlegającego opłacie stemplowej, adnotację następującą: „Udzielono urzędowi skarbowemu. Poz. ks. dor. z 19 . . r.”; adnotacja ta ma być podpisana przez sekretarza sądu;

b) w razie dostrzeżenia naruszenia ustawy o opłatach stemplowych (§ 15, punkt 5b) umieścić na piśmie zakwestjonowanym adnotację, podaną w § 78 r. w. s. (w ustępie trzecim), wymieniając jednak — zamiast daty przesłania — pozycję i rok księgi (wykazu) doręczeń.

Doręczenie (przesłanie) ma nastąpić najpóźniej w ciągu dwóch tygodni od sporządzenia aktu sądowego (punkt a), względnie od dnia, w którym sporządzono zawiadomienie o naruszeniu ustawy (punkt b).

§ 18. Funkcjonariusze skarbowi, legitymujący się wobec kierownika sądu upoważnieniem, udzielonem im przez Ministerstwo Skarbu lub przez izbę skarbową, oraz swoją legitymację urzędniczą, mają prawo przeglądać akta sądowe, dotyczące spraw cywilnych, jak również repertory, wykazy opłat stemplowych (§ 12) i księgi (wykazy) doręczeń w zakresie opłat stemplowych (§ 17).

V. Odwołania.

§ 19. Odwołania od wymiarów opłat stemplowych, dokonanych przez sekretarjat sądowy (§§ 3 — 11) mają być w myśl art. 47 u. o. s. wnoszone do sekretarjatu sądowego.

Strona ma w myśl powołanego art. 47 u. o. s., załączyć do odwołania uwierzytelniony odpis pisma, od którego wymierzono opłatę; w przypadku sprzedaży drogą licytacji wystarcza wyciąg z protokołu licytacji, nie wymieniający tych zaofiarowań ceny, które się nie utrzymały.

Sekretarjat sądowy przesyła odwołanie wraz z odnośnymi aktami, przechowanymi w osobnej kopercie (§ 4 ustęp trzeci), oraz ze swą opinią, izbie skarbowej, w której okręgu dany

sąd ma siedzibę. Sekretariat ma przesłać odwołanie izbie skarbowej nawet wtedy, jeżeli je wniesiono po upływie przepisane terminu.

Izba skarbowa zawiadamia o rozstrzygnięciu sekretariat sądowy i zwraca mu akta (nie wyłączając odwołań). Sekretariat sądowy nie zawiadamia podatnika o rozstrzygnięciu, gdyż czyni to izba skarbowa.

Sekretariat sądowy włącza do odnośnych akt sądowych odwołanie, zaraz po jego wniesieniu oraz otrzymane od izby skarbowej zawiadomienie o rozstrzygnięciu takiego odwołania i zaopatruje te pisma w odpowiednie numery porządkowe.

Część druga.

Przepisy dla komorników.

§ 20. Komornik wymierza i pobiera opłaty stemplowe:

1) od dokonanych przez siebie licytacji ruchomości lub praw majątkowych.

2) w przypadku oddania wierzycielowi na własność ruchomości, będących własnością dłużnika — z powodu niedojścia licytacji do skutku,

3) w przypadku sprzedaży zajętych ruchomości lub praw majątkowych — z wolnej ręki.

Opłata wynosi zasadniczo 1% od ceny sprzedaży względnie od ceny, w której ruchomości zostają oddane wierzycielowi na własność — w szczególności też, gdy przedmiot egzekucji jest prawo do liczbowo lub procentowo oznaczonej części wydobytych ciał kopalnych albo do ich pieniężnej równowartości (do „procentów brutto” i t. p.) (art. 66, punkty 2 i 3 oraz art. 64, punkt 4 i art. 65, ustęp trzeci u. o. s.).

Opłata wynosi jednak:

a) 2% — gdy przedmiot egzekucji jest prawo wydobywania ciał kopalnych z cudzego gruntu, nie stanowiące własności górniczej ani nie mające za przedmiot żywic ziemnych (art. 64, punkt 4 u. o. s., o ile wiąże się z punktem 1 tegoż art. oraz art. 65, ustęp trzeci);

b) do końca 1933 r. — 0,1%, a od dnia 1 stycznia 1934 r. — 0,2%, gdy przedmiot egzekucji są akcje lub kuksy (art. 79, punkt „a” u. o. s. oraz rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 grudnia 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 868);

c) 0,05% — gdy przedmiot egzekucji są obligacje, listy zastawne lub inne papiery wartościowe o stałym oprocentowaniu (art. 79, punkt „b” u. o. s.); nie należy się żadna opłata, gdy przedmiot egzekucji są obligi Państwa Polskiego lub listy zastawne Państwowego Banku Rolnego (art. 77, punkt 1. u. o. s.).

Oprócz kwoty, obliczonej według właściwej stawki, wyżej wymienionej, należy się dodatek 10%-owy, przewidziany w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 138).

Poza obszarem województwa śląskiego komornik — w przypadku, wymienionym wyżej pod a), jak również, gdy przedmiotem egzekucji jest prawo do liczbowo lub procentowo oznaczonej części wydobytych ciał kopalnych albo do ich pieniężnej równowartości (do „procentów brutto” i t. p.) wymierza nadto dodatek komunalny — przewidziany w art. 13 u. f. k. w wysokości 50% opłaty państwowej (obliczonej ściśle według stawki 2%, względnie 1%, bez dodatku 10%-owego).

W przypadku sprzedaży (punkty 1 i 3 niniejszego paragrafu) nabywca ma uiścić opłatę stemplową (i ewentualnie też dodatek komunalny), oprócz ceny sprzedaży (art. 15, punkt 2 u. o. s.). Nie może więc nastąpić pokrycie powyższych należności z ceny sprzedaży (uszczerpienie ceny przez potrącenie opłaty i dodatku komunalnego). Opłata ma być uiszczona niezwłocznie po dokonaniu sprzedaży; w razie nieuiszczenia uważa się sprzedaż za niedoszlą do skutku (art. 71 u. o. s. w brzmieniu, ustalonym w art. LXXVII, punkcie 13 przepisów, wprowadzających prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 93, poz. 804).

Oświadczenie wierzyciela, że chce przejąć na własność ruchomości, z których jest prowadzona egzekucja, ma być uwzględnione tylko wtedy, gdy wierzyciel jednocześnie z wnioskiem złożył (oprócz całej ceny) kwotę, należną tytułem opłaty stemplowej (art. 71 u. o. s. w brzmieniu, wyżej powołanem).

Opłatę stemplową należy uiścić do rąk komornika gotówką lub znaczkami stemplowymi. Komornik ma również w razie uiszczenia gotówką zakupić za nią niezwłocznie znaczki stemplowe. Dodatek komunalny należy uiścić do rąk komornika gotówką.

Komornik, oznajmiając stronie wysokość opłaty stemplowej, ma oświadczyć jej, że jeśli by wymierzona kwota (obejmująca opłatę właściwą wraz z dodatkiem 10%-owym) miała być uiszczona nie gotówką, lecz znaczkami stemplowymi, to należy złożyć (do rąk komornika) znaczki, których wartość nominalna równa się właściwej opłacie stemplowej (bez dodatku 10%-owego).

Komornik ma w akcie, stwierdzającym czynność urzędową (wymienioną wyżej w punktach 1—3), stwierdzić wymierzenie opłaty stemplowej (i ewentualnie też dodatku komunalnego), wymieniając podstawę wymiaru, zastosowaną stopę i kwotę należności oraz podać, czy należność uiszczono. Na tymże akcie komornik nakleja znaczki stemplowe i je kasuje swoim podpisem oraz datą skasowania. Pobranie dodatku komunalnego komornik zapisuje do repertorium KM w rubryce 11 (wzór Nr. 1 do instrukcji dla komorników — Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 114, poz. 946). W rubryce 12 („Suma pobrana”) ma być zapisana cała kwota pobrana tytułem dodatku komunalnego. W rubryce 17 zaś („Wydano lub złożono do depo-

zytu") należy zapisać oddzielnie: a) 2% kwoty dodatku komunalnego, zapisanej w rubryce 12; b) 98% tej kwoty w ciągu 2 dni od dnia pobrania, komornik część, wynoszącą 2%, wnosi do kasy sądowej na dochód Ministerstwa Sprawiedliwości (art. 43, ustęp 4 u. f. k.); część zaś, wynoszącą 98%, przekazuje bezpośrednio uprawnionemu związkowi komunalnemu w sposób, wskazany w § 52 r. w. k.

§ 21. Do odwołań od wymiarów opłat stemplowych, dokonanych przez komornika, stosuje się § 19 w ten sposób, że wyrazy „sekretarjat sądowy” należy zastąpić wyrazem „komornik”.

Część trzecia.

Przepisy dla kas sądowych.

§ 22. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 marca 1932 r. o kasach sądowych (Dz. Urz. Min. Sprawiedl. Nr. 5, poz. 5) ulega następującym zmianom:

W punkcie 4 § 2 umieszcza się przed wyrazami: „i wogóle sumy niebudżetowe” wyrazy następujące: „dodatek komunalny do opłat stemplowych (art. 13 u. f. k.)”.

Wzór „deklaracji płatniczej” (Nr. 1 do § 4) uzupełnia się przez umieszczenie po wyrazach „dodatek 10%” (przed wyrazami: „nawiazki i inne sumy dla osób trzecich”) tekstu następującego: „dodatek komunalny”.

Wzór pokwitowania (Nr. 3 do § 7) uzupełnia się przez umieszczenie po wyrazach „dodatek 10%” (przed wyrazami: zaliczkę na koszty postępowania cywilnego”) tekstu następującego: „dodatek komunalny”.

§ 11 uzupełnia się następującym ustępem końcowym: „Z kwoty, wpłaconej tytułem dodatku komunalnego do opłaty stemplowej (art. 13 u. f. k.), należy zarachować w księdze kasowej: a) 2% w rubryce 15 (w szczególności też kwotę 2%, wniesioną przez komornika w myśl § 20, ustęp ostatni instrukcji do ustawy o opłatach stemplowych, zawierającej przepisy dla organów sądowych); b) resztę (98%) w rubryce 16 i jednocześnie w rubryce 31. Tę resztę (98%) kasa sądowa przekazuje — bez osobnego zarządzenia administracyjnego — za pośrednictwem P. K. O. uprawnionemu związkowi komunalnemu, w sposób, wskazany w § 52 r. w. k.”.

Część czwarta.

Przepisy szczególne dla okręgów sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie.

§ 23. Zapomocą „księgi doręczeń w zakresie opłat stemplowych” (§ 17) bądź zapomocą wykazu, o którym mowa w ustępie szóstym §-u 17, należy przysyłać urzędowi skarbowemu nie tylko pisma, wymienione w § 17, lecz także pisma, mające na celu umożliwić

urzędowi skarbowemu opodatkowanie spadku lub wymierzenie należności sądowej. Należy jednak — w razie jednoczesnego przesłania pism, należących do dwóch lub do wszystkich trzech grup wyżej wymienionych — ująć pisma w księdze (lub w wykazie) w dwie, względnie trzy grupy, zaopatrując każdą grupę w odpowiedni nagłówek („opłaty stemplowe”, „spadki”, „należności sądowe”). Nie mają być wciągnane do księgi doręczeń (wykazu) odpisy dokumentów, przedstawionych sądowi, celem legalizacji podpisu (znaku ręcznego), przesyłane urzędowi skarbowemu w myśl § 27.

§ 24. Jeżeli sądowi przedstawiono celem uwierzytelnienia (legalizacji) podpisu lub znaku ręcznego pismo, podlegające opłacie stemplowej, to w myśl art. 31 (ustępu przedostatniego) u. o. s. oraz § 73 r. w. s. uwierzytelnienie może być dokonane zasadniczo tylko w przypadkach następujących:

1) gdy pismo jest zaopatrzone w znaczki stemplowe, skasowane pieczęcią urzędu skarbowego (§ 16 r. w. s.) i zarazem w zaświadczenie urzędu skarbowego (§ 39 r. w. s.), z którego wynika, że kwota znaczków stemplowych wynosi tyle, ile urząd skarbowy wymierzył tytułem opłaty stemplowej (nie może więc nastąpić uwierzytelnienie, gdy urząd skarbowy skasował znaczki stemplowe w kwocie mniejszej, niż kwota należnej opłaty, wymieniona w zaświadczeniu o wymiarze — gdyż narazie strona mogła uiścić tylko część kwoty należnej);

2) gdy pismo jest zaopatrzone w znaczki stemplowe, skasowane przez podatnika, oraz w zaświadczenie urzędu skarbowego (§ 16 r. w. s.), wymieniające kwotę należnej opłaty i stwierdzające, że tę kwotę uiszczono w całości zapomocą znaczków stemplowych, skasowanych przez podatnika (§ 75 r. w. s.);

3) gdy pismo jest zaopatrzone w zaświadczenie kasy urzędu skarbowego stwierdzające, że urząd skarbowy (§ 16 r. w. s.) wymierzył opłatę stemplową i w jakiej kwocie oraz że cała wymierzona kwota została uiszczona gotówką (§ 39 r. w. s.); nie może więc nastąpić uwierzytelnienie: a) gdy z porównania kwoty wymierzonej z kwotą uiszczoną wynika, iż kasa przyjęła kwotę mniejszą od opłaty wymierzonej — gdyż strona narazie mogła uiścić tylko część kwoty należnej, b) gdy kasa urzędu skarbowego, nie powołując się na wymiar opłaty, dokonany przez urząd skarbowy stwierdza — w myśl § 40 r. w. s. — że podatnik uiścił tytułem opłaty stemplowej kwotę, którą sam obliczył;

4) gdy pismo jest zaopatrzone w zaświadczenie urzędu skarbowego (§ 16 r. w. s.), wymieniające kwotę należnej opłaty i stwierdzające, że tę kwotę uiszczono w całości gotówką (§ 75 r. w. s.);

5) gdy pismo jest zaopatrzone w zaświadczenie urzędu skarbowego (§ 16 r. w. s.) o odroczeniu płatności opłaty stemplowej (§§ 33 i 130 r. w. s.);

6) gdy strona przedstawiła:

a) nakaz płatniczy, który pochodzi od urzędu skarbowego (§ 16 r. w. s.), a z którego wynika niewątpliwie, że dotyczy opłaty stemplowej od tego właśnie pisma, które przedstawiono sądowi celem uwierzytelnienia — i zarazem,

b) pokwitowanie kasy urzędu skarbowego, z którego wynika niewątpliwie, że uiszczono w całości tę właśnie opłatę stemplową, którą urząd skarbowy wymierzył nakazem płatniczym od pisma, przedstawionego sądowi celem uwierzytelnienia;

7) gdy pismo, przedstawione celem uwierzytelnienia stwierdza umowę, którą zawarł bądź Skarb Rzeczypospolitej, bądź zakład państwowy lub przedsiębiorstwo państwowe, będące odrębną osobą prawną, albo urząd państwowy, działający w charakterze zarządcy majątku niepaństwowego i jest zaopatrzone w zaświadczenie urzędu państwowego, który umowę zawarł, stwierdzające: wymierzenie opłaty stemplowej i jej wysokość oraz bądź całkowite uiszczenie kwoty wymierzonej bądź odroczenie płatności.

§ 25. Przy stosowaniu § 24 należy pamiętać o tem, że zasadniczo usuwa przeszkodę legalizacji (ze stanowiska opłat stemplowych) zaświadczenie urzędu skarbowego, zaświadczenie urzędu państwowego, który zawarł daną umowę (punkt 7 §-u 24) oraz — wyjątkowo — zaświadczenie kasy urzędu skarbowego.

Zaświadczenie kasy urzędu skarbowego wystarcza tylko w dwóch przypadkach: wymienionych w punktach 3 i 6 § 24. W obu przypadkach jest wymagane, aby zaświadczenie kasy urzędu skarbowego pozostawało w związku z wymiarem opłaty, dokonany przez urząd skarbowy. Związek ten polega bądź na tem, że zaświadczenie kasy o uiszczeniu opłaty stwierdza zarazem, iż opłatę wymierzył urząd skarbowy (§ 24, punkt 3) bądź na tem, że strona prócz pokwitowania kasy przedstawia nakaz płatniczy urzędu skarbowego (§ 24, punkt 6).

Nie wystarcza zatem samo pokwitowanie kasy, nie ujawniające związku z wymiarem, dokonany przez urząd skarbowy — choćby pokwitowanie (jak to przewiduje § 40 r. w. s.) wymieniało znamiona tego właśnie pisma, które przedstawiono sądowi celem uwierzytelnienia; również nie wystarcza, że strona złożyła sądowi oprócz pokwitowania kasy urzędu skarbowego „kartkę wymiarową“ (§ 39 r. w. s.).

Klauzulę legalizacji umieszcza się poniżej zaświadczenia, wymienionego w § 24.

§ 26. W myśl §§ 74 i 76 r. w. s. uwierzytelnienie podpisu (znaku ręcznego) ma nastąpić mimo braku warunków, wymienionych w § 24 niniejszej instrukcji:

1) gdy podpis lub znak ręczny mają być uwierzytelnione:

a) na pełnomocnictwie, nie zawierającym zarazem umowy o wynagrodzenie pełnomocni-

ka (art. 113 u. o. s.) — jeżeli uiszczono opłatę, przewidzianą w art. 111 u. o. s.,

b) na dokumencie, zawierającym zezwolenie na wykreślenie długu pieniężnego w księdze wieczystej — jeżeli dokument oprócz zezwolenia na wykreślenie oraz pokwitowania z uiszczenia długu, który ma być wykreślony, nie zawiera żadnych innych postanowień, a uiszczono opłatę, przewidzianą w art. 139 u. o. s.;

2) w razie złożenia sądowi uwierzytelnionego odpisu, przeznaczonego dla urzędu skarbowego.

Jeżeli strona, żądająca uwierzytelnienia podpisu (znaku ręcznego) na piśmie, któremu brak warunków, podanych w § 24 lub w punkcie 1 niniejszego paragrafu, złożyła odpis niewierzytelniony, to należy zażądać od strony znaczków stemplowych, potrzebnych do uiszczenia opłaty od uwierzytelnienia odpisu, a mianowicie po 1 zł od każdej pełnej lub zaczętej stronicy (art. 157 u. o. s.); po dostarczeniu tych znaczków i stwierdzeniu zgodności odpisu z oryginałem należy uwierzytelnić odpis i dokonać uwierzytelnienia podpisu (znaku ręcznego).

§ 27. W przypadkach, przewidzianych w punkcie 2 i w ustępie ostatnim § 26, sekretarjat sądowy przesyła odpis urzędowi skarbowemu najpóźniej w ciągu trzech dni od daty legalizacji podpisu (a zatem np. w razie dokonania legalizacji w dniu 1 pewnego miesiąca należy wysłać odpis najpóźniej w dniu 4 tegoż miesiąca).

Odpisów takich nie wciąga się do księgi doręczeń (§ 23), lecz należy je przesyłać z dołączeniem krótkiego pisma, w którym mają być wymienione odnośne pozycje rejestru uwierzytelnień (rejestru G; § 55 instrukcji do ustawy o opłatach stemplowych, Zb. rozp. i ok. Min. Sprawiedl. poz. 463).

Sekretarjat sądowy przesyła odpis zasadniczo temu urzędowi skarbowemu, w którego okręgu sąd ma siedzibę. Jeżeli jednak pierwotnie stwierdza umowę o nabycie nieruchomości, położonej poza okręgiem tego urzędu skarbowego, to należy zapytać stronę, czy zamierza celem uiszczenia opłaty stemplowej zwrócić się do urzędu skarbowego, w którego okręgu nieruchomość jest położona, względnie uiszczyć opłatę bez wymiaru urzędowego (art. 24, punkt „a“ u. o. s.) w kasie tego urzędu skarbowego, w którego okręgu nieruchomość jest położona; w razie odpowiedzi twierdzącej sekretarjat sądowy przesyła odpis urzędowi skarbowemu, właściwemu według miejsca położenia nieruchomości.

Przy wypełnieniu rubryki 6 rejestru uwierzytelnień (rejestru G) — której nagłówek brzmi: „Dokument, przedstawiony do legalizacji“ i która jest podzielona na trzy poddziały z następującymi nagłówkami: „a) data i rodzaj“, „b) liczba urzędu skarbowego lub innego urzę-

du, dotycząca opłaty stemplowej", „c) odpis przesłano urzędowi skarbowemu dnia" — należy trzymać się następujących wskazówek:

W razie wpisu do poddziału b) nie wypełnia się poddziału c); wypełnienie poddziału c) wyłącza wpis do poddziału b).

Poddział b) dotyczy przypadków, wymienionych w § 24; chodzi mianowicie o liczbę (zwłaszcza o pozycję R. W. D.), w którą jest zaopatrzone bądź zaświadczenie o uiszczeniu, względnie o odroczeniu opłaty stemplowej (§ 24, punkty 1 — 5 oraz 7) bądź nakaz płatniczy (§ 24, punkt 6). Wyrazy „innego urzędu" w nagłówku rubryki b) dotyczą punktu 7 § 24.

C z ę ś ć p i ą t a.

Przepisy szczególne dla okręgów sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz sądu okręgowego w Katowicach.

§ 28. Przez wymiary doraźne (§ 2, punkt 2) należy rozumieć te, przy których sekretarjat sądowy nie doręcza podatnikowi nakazu płatniczego, lecz wręcza mu polecenie poboru, mające służyć kasie sądowej jako dowód przychodowy. Opłat, tą drogą wymierzonych, nie ściąga się przymusowo; natomiast sporządzenie czynności sądowej jest uzależnione od uiszczenia opłaty — o ile opłata nie podlega odroczeniu na mocy zezwolenia Ministra Skarbu względnie izby skarbowej (art. 177 u. o. s. oraz §§ 33, 36 i 38 niniejszej instrukcji).

§ 29. Wymiarowi doraźnemu podlegają w myśl art. 30 u. o. s. (punkty 3 i 4 oraz ustęp trzeci):

a) pisma, sporządzone w formie aktu sądowego (§§ 167 — 182 niemieckiej ustawy o postępowaniu w sprawach niespornych) — z wyjątkiem ugód (§ 2, punkt „1d") licytacji (§ 2, punkt „1a") oraz uchwał o powiększeniu kapitału spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej,

b) przewłaszczenie (powzdanie),

c) oświadczenie zgody (§ 873 kodeksu cywilnego) na przeniesienie prawa zabudowy,

d) wnioski o wpis w księdze wieczystej lub w rejestrze okrętowym (t. j. zezwolenia na wpis, stwierdzone protokołem, sporządzonym w myśl § 29 niemieckiej ustawy o księgach wieczystych, względnie w myśl § 107 niemieckiej ustawy o postępowaniu w sprawach niespornych), o ile dotyczą: przelewu wierzytelności (art. 66, punkt 1 oraz ustęp ostatni, u. o. s.) albo ustanowienia lub przeniesienia służebności gruntowej, użytkowania, ograniczonej służebności osobistej lub ciężaru rzeczowego (art. 81 i 87 u. o. s.), hipoteki lub zastawu (art. 82 — 85 i 87 u. o. s.), długu gruntowego lub rentowego (art. 84 i 87 u. o. s.).

W przypadkach, wymienionych pod b), c) oraz w tych przypadkach, wymienionych pod a), w których akt sądowy stwierdza umowę o nabycie nieruchomości lub prawa wydoby-

wania ciał kopalnych, sekretarjat wymierza łącznie z opłatą stemplową — a mianowicie na mocy art. 13 u. f. k. — dodatek komunalny w wysokości 50% opłaty stemplowej; stosuje przytem §§ 45 — 47, 52 r. w. k. Przepis ten ma zastosowanie do sekretarjatów sądów, mających siedzibę na obszarze województwa śląskiego, tylko o tyle, o ile pismo wyżej wymienionego rodzaju tyczy się nieruchomości, położonej poza obszarem województwa śląskiego (§ 65 r. w. k.).

§ 30. Pismo, wymienione w punkcie a) § 29, nie podlega wymiarowi doraźnemu i wogóle wymiarowi opłaty przez sekretarjat sądowy, jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma (art. 9, ustęp pierwszy u. o. s.) i zarazem nie zachodzi żadna z okoliczności, wymienionych w ustępie drugim art. 9 t. j. ani nie jest znana najniższa ilość świadczenia, ani nie zostaje wypłaconą zaliczka.

Jeżeli zaś na podstawie pisma da się ustalić najniższą ilość świadczenia lub jest w piśmie wymieniona zaliczka, to sekretarjat sądowy ma wymierzyć opłatę tymczasową, a mianowicie według najniższej ilości świadczenia, względnie według zaliczki. Jeżeli przy zobowiązaniu, które ma trwać dłużej niż pięć lat, dająca się obliczyć ilość najniższa lub wymieniona w piśmie zaliczka wynosi więcej niż suma, obliczona za pierwszy okres pięcioletni, to na żądanie strony należy sumę, przypadająca na pierwszy okres pięcioletni, przyjąć za podstawę wymiaru opłaty stemplowej (art. 11 u. o. s.).

§ 31. W przypadku, wymienionym w ustępie drugim art. 10 u. o. s., t. j. w ustępie, następującym bezpośrednio po punkcie „e", sekretarjat sądowy wymierza opłatę na czas ściśle określony oraz za pięć lat, następujące po upływie terminu ściśle określonego. Jeżeli jednak w przypadku takim przedmiotem opłaty jest pismo, stwierdzające umowę najmu, sekretarjat — na wniosek strony — poleca pobrać jedynie część opłaty, obliczoną według komornego za czas, w umowie ściśle określony.

§ 32. Jeżeli przedmiotem opłaty jest pismo, stwierdzające sprzedaż nieruchomości (art. 12, ustęp ostatni u. o. s.) wraz z przynależnościami (§ 97 niem. kodeksu cywilnego), ewentualnie też z innymi jeszcze ruchomościami (np. w razie sprzedaży nieruchomości fabrycznej z przynależnościami oraz z zapasami surowców i gotowych towarów), a cena sprzedaży nie została przez strony ustalona oddzielnie co do nieruchomości i oddzielnie co do przedmiotów ruchomych, to należy przed wymierzeniem opłaty zapytać strony, ile przypada na nieruchomość, ile na przynależności, a ile na przedmioty ruchome innego rodzaju.

Jeżeli pismo, podlegające opłacie, stwierdza sprzedaż prawa wydobywania ciał kopal-

nych (w szczególności też, gdy chodzi o sprzedaż kopalni, urzędzonej na cudzym gruncie; art. 64, punkt 1 u. o. s.) wraz z przynależnościami, ewentualnie z innymi jeszcze przedmiotami ruchomymi, a strony ustaliły cenę sprzedaży w jednej kwocie za całość, to należy przed wymierzeniem opłaty zapytać strony, ile przypada na prawo wydobywania ciał kopalnych, ile na te części składowe kopalni, które są wymienione w punkcie „a” § 5, a ile na przedmioty innego rodzaju.

Odpowiedź strony na pytania, wymienione w poprzednich dwóch ustępach, lub odmowę odpowiedzi należy stwierdzić zapomocą krótkiego protokołu.

Sekretariat sądowy, postąpi następnie w sposób, wskazany w art. 13 u. o. s. bądź co do gospodarstw rolnych — w sposób, podany w zdaniach: pierwszym i trzecim ustępu trzeciego art. 12 u. o. s.

§ 33. Sekretariat sądowy wymierza opłatę w przypadkach, wymienionych w § 29, po ustaleniu tekstu pisma, podlegającego wymiarowi doraźnemu, a przed podpisaniem tego tekstu. Ma jednak jeszcze przed przystąpieniem do ustalenia tekstu zwrócić uwagę stronom, że pismo, które ma być sporządzone, podlega opłacie stempłowej oraz, że sporządzenie tego pisma w formie aktu sądowego jest uzależnione od uprzedniego uiszczenia opłaty.

Sekretariat sądowy wymierza opłatę również w razie przedstawienia mu decyzji władzy skarbowej, zezwalającej na odroczenie płatności (art. 177 u. o. s. oraz § 190 r. w. s.), a to nawet wtedy, jeżeli według owej decyzji pierwsza rata ma być zapłacona dopiero w pewien czas po sporządzeniu pisma, podlegającego opłacie

§ 34. Po wymierzeniu opłaty sekretariat sądowy zapisuje ją do wykazu opłat stempłowych (§ 37) i sporządza w dwóch egzemplarzach polecenie poboru według załączonego wzoru 4.

Przy wypełnianiu tego formularza należy trzymać się zasad następujących:

W budżecie Ministerstwa Skarbu, w paragrafie, przeznaczonym dla opłat stempłowych, napis pozycji 1 brzmi: „opłaty stempłowe od przejścia własności nieruchomości”, pozycji 8: „opłaty stempłowe od spółek”, pozycji 10: „opłaty stempłowe, niewymienione pod pozycjami 1 — 9”.

Pozycja 1 obejmuje opłaty od pism, wymienionych w art. 52 u. o. s. — w wysokości 4%, 1%, 0,5%, 0,2% i 5 zł. (art. 58 u. o. s.) oraz opłatę w wysokości 1% (art. 66 u. o. s.) od przeniesienia przynależności rzeczy nieruchomości (art. 52, ustęp ostatni, u. o. s.) i innych rzeczy ruchomych, które są przenoszone razem z nieruchomością (np. przenoszone razem z nieruchomością fabryczną, surowce i gotowe towary). Nadto pozycja 1 obejmuje opła-

ty w wysokości 2% i 1%, przewidziane w art. „5b” ustawy o ułatwieniu spłaty uciążliwych zobowiązań, obciążających gospodarstwa rolne, w brzmieniu, ustalonym w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 816). Natomiast innego rodzaju opłaty, wiążące się z przeniesieniem własności nieruchomości, mają być zarachowywane w odpowiednich innych pozycjach, a mianowicie: opłaty od pism, stwierdzających wniesienie nieruchomości do spółki tytułem wkładu rzeczowego (art. 106—108 u. o. s.) — w pozycji 8, opłaty zaś od pism, stwierdzających dział majątku wspólnego, w którego skład wchodzi nieruchomości (art. 131 u. o. s.) albo umowę przygotowawczą (art. 134 u. o. s.), tyczącą się nieruchomości albo przelew prawa, wynikającego z takiej umowy lub z oferty (art. 53, punkt 3 i art. 66 u. o. s.) — w pozycji 10.

W rubryce: „Sumy niebudżetowe (dodatek komunalny)” wpisuje się 98% dodatku komunalnego; pozostałe 2% uwidoczni się w rubryce „Dochód Ministerstwa Sprawiedliwości”.

Po wyrazach „Kasa Sądowa pobierze” wpisuje się łączną sumę wszystkich kwot wymierzonych.

§ 35. Sekretariat sądowy doręcza jeden egzemplarz polecenia poboru kasie sądowej. Zawiadomienie kasowe (§ 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 marca 1932 r. Dz. Urz. Min. Sprawiedliwości Nr. 5, poz. 5) wraz z drugim egzemplarzem polecenia poboru sekretariat przedstawia sędziemu.

Po podpisaniu pisma, sporządzonego w formie aktu sądowego, sekretariat sądowy umieszcza na niem zaświadczenie o uiszczeniu opłaty. W zaświadczeniu tem — które ma być datowane oraz zaopatrzone w podpis sekretarza sądowego i w pieczęć urzędową — należy podać: podstawę wymiaru, zastosowaną stopę opłat, kwotę opłaty, datę uiszczenia, pozycję księgi kasowej, pozycję wykazu opłat stempłowych (§ 78), wreszcie: imię i nazwisko (firmę, nazwę) płatnika. Celem ustalenia tej ostatniej okoliczności należy zapytać strony, która z nich płaci; w razie odpowiedzi, że wydatek na opłaty ponoszą wspólnie wszyscy uczestnicy lub niektórzy z nich, należy jeszcze zapytać, w jakim stosunku wydatek ten rozdziela się między uczestników.

Nadto należy w zaświadczeniu o uiszczeniu wmienić: kwotę dodatku komunalnego i uprawniony związek komunalny (§ 51 r. w. k.); jeżeli uprawnionym jest powiatowy związek komunalny, to należy wymienić nadto poszczególne gminy wiejskie, na których obszarze są położone nieruchomości, z którymi wiąże się dodatek komunalny oraz kwoty, wiążące się z poszczególnymi gminami. Zarówno co do opłaty stempłowej, jako też co do dodatku komunalnego należy powołać przepisy prawne, na których wymiar się opiera.

§ 36. W razie niepobrania opłaty z powodu, iż pismo nie podlega opłacie lub że władza skarbowa zezwoliła na odroczenie płatności całej opłaty albo na uiszczenie pierwszej raty dopiero w pewien czas po sporządzeniu pisma (art. 177 u. o. s.), jak również w przypadku, przewidzianym w zdaniu drugim § 31, sekretarjat sądowy umieszcza zaświadczenie, w którym podaje powód niepobrania opłaty; w przypadku odroczenia płatności ma nadto wymienić kwotę wymierzoną, podstawę wymiaru i zastosowaną stopę.

§ 37. Celem uwidocznienia wymiaru do-
rażnego w wykazie opłat stemplowych (§ 12) należy trzymać się wskazówek następujących:

Rubryki 1 — 3 oraz 7 i 8 i ewentualnie też 9—11 należy wypełnić przed doręczeniem polecenia poboru kasie, a rubryki 12—14 i ewentualnie też 15 po otrzymaniu zawiadomienia kasowego (§ 35).

W rubryce 3 należy podać zasadniczo tylko rodzaj pisma (wpisując np. wyrazy „oblig”, „pełnomocnictwo” i t. p.) oraz podstawę wymiaru. Przy czynnościach jednak, mających za przedmiot przeniesienie własności nieruchomości albo dzierżawę lub najem nieruchomości, należy wymienić nadto: imiona i nazwiska osób działających, rodzaj rzeczy nieruchomości oraz miejscowość, w której ona się znajduje; co do nieruchomości ziemskiej należy podać również jej przestrzeń i budynki, na niej się znajdujące — jeżeli te dane są wymienione w piśmie podlegającym opłacie.

Po największej części kwoty, wpisane do rubryki 7, 8 i 11 będą zgodne z kwotami poda-

nemi w rubryce 13 i 14 i wobec tego rubryka 15 nie będzie wypełniona. Różnice będą tylko w razie odroczenia płatności na mocy decyzji władzy skarbowej (art. 177 u. o. s. i § 33 niniejszej instrukcji). Jeżeli odroczeniu ulega cała należność lub jeżeli pierwsza rata ma być uiszczona dopiero w pewien czas po sporządzeniu pisma, to nie wypełnia się rubryk 12 — 14 i wpisuje się do rubryki 15 kwotę, równą sumie kwot, wymienionych w rubryce 7, 8 i 11. Jeżeli zaś pierwszą ratę zapłacono przy sporządzeniu pisma, to należy w rubryce 12 — 14 wymienić uiszczoną ratę (§ 54 r. w. k.), a w rubryce 15 zaległość.

§ 38. W przypadkach, wymienionych w § 30 jak również w zdaniu drugim § 31 oraz w § 36, sekretarjat sądowy przesyła urzędowi skarbowemu — w sposób, wskazany w § 17 uwierzytelniony odpis dokumentu, podlegającego opłacie stemplowej.

§ 39. Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, mają zastosowanie §§ 24 i 25 niniejszej instrukcji oraz część § 26, obejmująca wstęp i punkt 1. Nie mają zastosowania: punkt 2 § 26 ani też § 27.

Minister Skarbu:

(—) *Wł. Zawadzki.*

Minister Sprawiedliwości:

(—) *Czesław Michałowski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Bronisław Pieracki.*

W każdym piśmie, tyczącem się sprawy niniejszej, należy przytoczyć znaki i liczby obok wymienione.

Nr.

WOS

Przy wniesieniu opłaty należy okazać niniejszy nakaz płatniczy.

Pozycja budżetowa 1.

Nakaz płatniczy w przedmiocie opłaty stempłowej i dodatku komunalnego.

Pozycja budżetowa 10.

Do P.....

w

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14					
Określenie przedmiotu	Data i liczba		orzeczenia w przedmiocie wykupu majątku rodzowego	Cena nabycia	Z kwoty, wymienionej w rubr. 5, przypada na rzeczy ruchome, będące przynależnościami nieruchomości	Różnica między kwotami w rubr. 5 i 6	Opłata stempłowa			Dodatek 10%-wy (rozp. Min. Skarbu z dn. 6/3. 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 138) do sumy kwot w rubr. 8 i 9	Dodatek komunalny: 50% od sumy kwot, wymienion. w rub. 8 i 9 (art. 13 ustawy o tymcz. ureg. fin. kom. Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884)		kwota dodatku	U W A G I				
	postanowienia o przybicciu	na rzecz licytanta					na rzecz wierzyciela	art.	art 52 (ustęp ostatni)		ustawy z dn. 1 7. 1926 r. o opłatach stempłowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413)	% od kwoty w rubr. 7			1% od kwoty w rubr. 6	Nazwa gminy	zł	gr
																	miejskiej	wiejskiej i powiatowego związku komunalnego
Z ł o t e i g r o s z e																		

Kwotę..... zł gr. słowami obliczoną w rubr. 8—10 oraz 13, należy wnieść do kasy sądowej w ciągu trzech tygodni. Termin ten liczy się w przypadku licytacji od dnia licytacji; w innych przypadkach—od doręczenia niniejszego nakazu płatniczego.

Odwolanie można wnieść— w ciągu miesiąca od doręczenia niniejszego nakazu płatniczego— do sekretariatu sądowego. Wniesienie odwołania nie odracza płatności.

..... dnia 19..... r.

Sekretariat Sądu.

80.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 marca 1933 r.

w sprawie utworzenia w Serafińcach punktu przejściowego.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) oraz § 2 rozporządzenia z dnia 14 marca 1930 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 276) zarządzam, co następuje:

§ 1.

W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł we Lwowie tworzy się przy drodze ubocznej Serafińce — Babin punkt przejściowy w Serafińcach.

W związku z tem powyższa droga uboczna staje się przejściem granicznym.

§ 2.

Do zakresu czynności punktu przejściowego należy odprawa podróżnych i mieszkańców pogranicza oraz ich środków lokomocji.

Przewóz towarów przez punkt przejściowy jest wzbroniony.

§ 3.

Odprawę osobową uskutecznia punkt przejściowy w czasie i na zasadach obowiązujących urzędy celne, ustanowione przy drogach kołowych.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *Wł. Zawadzki.*

(Monitor Polski z dn. 16.III. 1933 r. Nr. 62, poz. 80).

81.

**OBWIESZCZENIE
URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA**

z dnia 3 marca 1933 r.

zawierające numery obligacyj 4% premjowej pożyczki dolarowej Serji III, na które padły wygrane w dniu 1 marca 1933 roku.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości numery obligacyj 4% premjowej pożyczki dolarowej Serji III-ciej, na które padły wygrane w dniu 1 marca 1933 r.

40.000 dol.

1329

8.000 dol.

980330

3.000 dol.

105598 661100 925751

1.000 dol.

431035 466167 940913 1124537 1401653

500 dol.

44548 447500 964039 1323439

74709 593937 996639 1396814

947743 1250582

100 dol.

32796 553092 845171 1118120

77854 564308 875247 1120968

141955 587637 876628 1173538

154561 593244 890579 1215206

157196 594879 892442 1235706

169176 607100 899283 1257659

263154 672592 925429 1289519

265790 700264 954674 1291746

269946 705871 983809 1304337

270031 722190 987002 1325500

272714 726428 988978 1330190

311923 730598 992238 1330337

327929 730873 994247 1373985

334487 740425 1006392 1385051

349060 744061 1026123 1389888

392910 784341 1063372 1394350

432806 801098 1081595 1408658

457435 812470 1093342 1421964

470980 823308 1094049 1465819

476064 839736 1111994 1490978

Kierownik Urzędu Długów Państwa:

(—) *Dr. Jakubowski.*

(Monitor Polski z dn. 16.III. 1933 r. Nr. 62, poz. 79).

82.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 lutego 1933 r.

L. D. V. 3388/1/33

w sprawie przerachowania nadpłaty z zastosowaniem bonifikat.

Do

Izby Skarbowej
w Białymstoku.

Zwraca się załączniki sprawozdania z dnia 20 stycznia 1933 r. L. W. II. 2274/1/17/33 w sprawie prośby Witolda Krasickiego o przerachowanie nadpłaty w podatku dochodowym na zaległości podatkowe z równoczesnym zastosowaniem bonifikat z wyjaśnieniem, iż przy przerachowaniu posiadanych przez płatników nadpłat na zaległości podatkowe, do których mają zastosowanie postanowienia o bonifikatach rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 15 marca 1932 r., z dnia 9 kwietnia 1932 r. i z dnia 14 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 319,

Nr. 34, poz. 356 z 1932 r. i Nr. 1, poz. 5 z 1933 r.) — należy przyznawać tym płatnikom bonifikaty w takiej wysokości, w jakiej otrzymaliby je, uskuteuczniając wpłatę na pokrycie zaległości w gotówce. Zarazem wyjaśnia się, że w tych wypadkach za datę równoznaczną z dokonaniem wpłaty w gotówce, od czego zależy tak przyznanie bonifikaty jak i określenie jej wysokości, należy uważać datę powzięcia odnośnej decyzji przez instancję odwoławczą (komisję odwoławczą, władzę skarbową), w wyniku której powstała nadpłata.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko*

MINISTERSTWO SKARBU

L. D. V. 3388/1/33

Warszawa, dnia 24 lutego 1933 r.

Wszystkim Izdom Skarbowym oraz Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach

udziela się do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko*

83

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 marca 1933 r.

L. D. V. 8824/1/33

w sprawie kosztów egzekucyjnych ponoszonych przez wierzycieli.

Do

Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego
(Wydział Skarbowy)

w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu zwraca załączniki sprawozdania z dnia 10 lutego r. b. L. O. II. 10871/33 z wyjaśnieniem, że do listy kosztów egzekucyjnych wzór Nr. 37/E. do § 99 instrukcji egzekucyjnej wciąga się tylko te koszty egzekucyjne (opłaty i wydatki), które w myśl postanowień P. E. obciążają wierzyciela.

Jednocześnie wyjaśnia się, że wierzyciel ponosi wspomniane koszty w następujących przypadkach:

1) opłaty i wydatki egzekucyjne:

a) jeżeli należność została uiszczona, umorzona, odroczone lub rozłożona na raty przed wysłaniem wniosku egzekucyjnego do urzędu skarbowego (§ 36 ust. 2 P. E.);

b) jeżeli uiszczenie, umorzenie, odroczenie lub rozłożenie na raty należności nastąpiło wprawdzie po wysłaniu wniosku egzekucyjnego, jednak urząd skarbowy z winy wierzyciela

nie został na czas powiadomiony o zajściu powyższych okoliczności (§ 36 ust. 2 P. E.).

2) wydatki egzekucyjne:

jeżeli od zobowiązanego nie mogą być ściągnięte (§ 58 P. E.).

3) wydatki egzekucyjne (koszty):

powstałe na skutek wniosku wierzyciela za wykonanie specjalnych czynności, przewidzianych w §§ 70, 79, 82, 84 i 102 P. E.

Z powyższego wynika zatem, że **opłaty egzekucyjne**, w razie niemożności ściągnięcia ich od zobowiązanego, **podlegają umorzeniu z urzędu**, oczywiście z wyjątkiem przypadków, podanych wyżej w p. 1), kiedy to opłaty ponosi wierzyciel.

Wydział Skarbowy wyda bezzwłocznie potrzebne zarządzenia, zapobiegające na przyszłość wypadkom bezprawnego obciążania wierzycieli kosztami egzekucyjnymi, a zarazem poleci urzędowi skarbowemu poddać szczegółowemu zbadaniu dotychczasowe listy wzór Nr. 37/E, celem wyeliminowania z nich takich kosztów egzekucyjnych, do których ponoszenia wierzyciele w myśl P. E. nie są zobowiązani.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko*

MINISTERSTWO SKARBU

L. D. V. 8824/1/33.

Warszawa, dnia 2 marca 1933 r.

Wszystkim Izdom Skarbowym

przesyła się do wiadomości i wydania podległym urzędom skarbowym stosownych zarządzeń.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko*

84.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 marca 1933 r.

L. D. V. 11217/2/33

w sprawie obowiązującego tekstu ustawy o podatku od kapitałów i rent z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 517).

Do

wszystkich Izd Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

W związku ze zmianami w dziedzinie podatku od kapitałów i rent i trudnościami w ogłoszeniu jednolitego tekstu ustawy w Dzienniku Ustaw — Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości władz skarbowych, obowiązujące od dnia 1 stycznia 1930 r. przepisy ustawowe

w dziedzinie tego podatku, z opuszczeniem przepisów uchylonych względnie zawieszonych. Obowiązujący tekst ustawy zostaje podany z uwzględnieniem zmian, jakie miały miejsce po dniu wejścia w życie ustawy.

U S T A W A

z dnia 16 lipca 1920 r.

o podatku od kapitałów i rent (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 517).

Art. 2 p. 5 i 6.

Podatkowi od kapitałów i rent podlegają:

5) Przychody z pobieranych w gotówce lub w naturze świadczeń, umówionych w kontraktach wydobywania ciał kopalnych z cudzego gruntu, o ile te świadczenia ustalono nie w kwocie pieniężnej ściśle oznaczonej, lecz w stosunku procentowym do ilości wydobytych ciał kopalnych (procenta brutto);

6) Specjalne rachunki bieżące (on'callowe) zabezpieczone przez złożenie papierów wartościowych lub w jakikolwiek inny sposób, otwarte w państwowych, publicznych lub prywatnych instytucjach kredytowych oraz domach bankowych.

Art. 28 ustęp drugi i trzeci.

Podatek od przychodów, wymienionych w art. 2 p. 5 wynosi:

a) 20%, o ile chodzi o świadczenia, umówione w kontraktach wydobywania ropy naftowej lub gazu ziemnego;

b) 10%, o ile chodzi o świadczenia, umówione w kontraktach wydobywania innych ciał kopalnych.

Podatek od wymienionych w art. 2 p. 6 specjalnych rachunków bieżących (on'callowych) wynosi 0,540% rocznie w stosunku do czasu i sumy pożyczek (liczb procentowych).

(W brzmieniu art. 2 ustawy z dnia 1 maja 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 376).

Art. 31.

Podatek od specjalnych rachunków bieżących (on'callowych), (art. 2 p. 6) w instytucjach kredytowych, domach bankowych i kantorach wymiany ma być wpłacony przez nie do kas skarbowych w przeciągu dni 14-stu, licząc od dnia zamknięcia rachunków, na podstawie zamknięcia specjalnych rachunków bieżących (on'callowych). Wpłacony do kas skarbowych podatek, wymienione wyżej instytucje potrącają sobie od dłużników. (Termin 14-dniowy wprowadzony został art. 2 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29.I. 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 94, w miejsce pierwotnego 2-miesięcznego terminu).

Art. 32.

Dla obliczenia podatku specjalne rachunki bieżące (on'callowe) mają być zamykane w terminach najwyżej półrocznych.

Art. 35.

Podatek, przypadający od świadczeń umówionych w kontraktach o wydobywaniu ciał kopalnych z cudzego gruntu (procentów brutto, art. 2 p. 5), przedsiębiorstwa górnicze mają do końca każdego miesiąca obliczyć i wpłacić do kas skarbowych za każdy ubiegły kalendarzowy miesiąc produkcji.

O ile Dyrekcja Państwowych Zakładów Naftowych wykona prawo zakupu, przysługujące jej w myśl ustawy w przedmiocie zakupu ropy bruttowej dla państwowej fabryki olejów mineralnych w Drohobyczu, obowiązek obliczenia, potrącenia i wpłacenia podatku ciąży na tejsze Dyrekcji.

(W brzmieniu art. 4 ustawy z dnia 1 maja 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 376).

Art. 36.

W razie poboru określonych w art. 35 świadczeń (procentów brutto) w naturze, przedsiębiorstwa górnicze obliczają wartość tych świadczeń według ceny ciał kopalnych, ustalonej urzędownie, względnie według przeciętnej ceny notowanej na giełdzie towarowej, a w braku takiego notowania wedle przeciętnej sumy, ustalonej przez Izbę Przemysłowo - Handlową, lub według przeciętnej ceny rynkowej w odnośnym miesiącu produkcji.

Art. 37.

Odpowiedzialność za terminowe wpłacenie do kasy skarbowej i za prawidłowe obliczenie podatku, ciąży na właściwych instytucjach lub przedsiębiorstwach.

(W brzmieniu art. 5 ustawy z dnia 1 maja 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 376).

Art. 38.

W ciągu 8 dni po terminach, wskazanych do wpłacenia podatku do kas skarbowych, obowiązani są płatnicy złożyć właściwej władzy skarbowej wykaz, który ma zawierać wszelkie szczegóły, dotyczące obliczenia podatku oraz dowód uiszczenia tego podatku.

Art. 39.

Władza skarbowa sprawdza dane, zawarte w wykazie i w razie zachodzących wątpliwości co do prawidłowego obliczenia podatku może zażądać od płatników udzielenia w oznaczonym terminie dodatkowych wiadomości i wyjaśnień i w razie potrzeby delegować swego urzędnika do sprawdzenia powyższego obliczenia w obecności osób, zarządzających odnośną instytucją kredytową lub przedsiębiorstwem.

W tym ostatnim wypadku sporządza się w obecności wyżej wymienionych osób protokół z dokonanego sprawdzenia obliczenia podatku.

Art. 40.

Jeżeli po sprawdzeniu wykazu okaże się, że podatek obliczono i zapłacono w kwocie niższej od przepisanej ustawą, władza skarbowa ma wezwać piśmiennie płatnika, aby dodatkową kwotę podatku wpłacił do kasy skarbowej

w terminie 14-stu dni, licząc od dnia doręczenia wezwania.

Art. 41.

Przeciwko wezwaniu do zapłacenia dodatkowego podatku może płatnik wnieść rekurs w terminie 4-ch tygodni od dnia doręczenia odońskiego wezwania.

Rekurs wnosi się do tej władzy skarbowej, która wezwała płatnika do zapłacenia dodatkowego podatku, a rozstrzyga go ostatecznie władza skarbowa bezpośrednio wyższej instancji.

Złożenie rekursu nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia dodatkowego podatku.

Art. 42.

Kto w terminie przez władzę skarbową wyznaczonym nie udzieli żądanych wiadomości i wyjaśnień w myśl art. 39, podlega grzywnie pieniężnej w wysokości od 0,60 zł do 60 zł.

Grzywna ta może być powtarzana. (Waloryzacja grzywien na podstawie rozp. Min. Skarbu z dnia 18.XII. 1923 r., Dz. U. R. P. Nr. 133, poz. 1106).

Art. 43.

Kto naruszy przepisy, zawarte w art. 38 niniejszej ustawy, podlega grzywnie pieniężnej od 30 zł do 302 zł.

Urzednicy państwowi i publiczni, winni naruszenia powyższych przepisów, odpowiadają jak za przewinienia służbowe, trybem ustanowionym dla karania tych przewinień. (Waloryzacja grzywien na podstawie rozp. Min. Skarbu z dnia 18.XII. 1923 r., Dz. U. R. P. Nr. 133, poz. 1106).

Art. 44.

Kto świadomie w celu uchylecia od ustawowej powinności podatkowej, osoby własnej lub przez siebie zastępowanej, na wezwanie władzy skarbowej przedstawi jej nieprawdziwe dane lub wyjaśnienia (art. 39), lub też w wykazie złożonym władzy skarbowej w myśl art. 38, poda nieprawdziwe szczegóły, dotyczące obliczenia podatku, które przyczynić się mogą do udaremnienia wymiaru lub uszczuplenia ustawą przepisane go podatku, względnie nieprawidłowego obliczenia podatku, podlega niezależnie od obowiązku opłaty należnego podatku, o ile nie zagraża kara surowsza w myśl powszechnej ustawy karnej, — karze pieniężnej w wysokości pięć do dwudziestopięciokrotnej sumy niewymierzonego albo uszczuplonego, lub narażonego na jedno lub drugie podatku.

Art. 45.

Za grzywny i kary pieniężne nałożone na pełnomocnika odpowiada mocodawca.

Art. 46.

Grzywny i kary pieniężne wymienione w art. 42, 43 i 44, nakładają te władze skarbowe, które powołane są do wymiaru podatku, względnie sprawdzania wykazów obliczeń podatków przez płatników.

O orzeczeniach, skazujących na grzywnę lub karę pieniężną, mają te władze skarbowe

zawiadomić obwinionego z podaniem powodów orzeczenia.

Art. 47.

Przeciw orzeczeniu o grzywnie lub karze pieniężnej można w ciągu 4 tygodni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść odwołanie za pośrednictwem tej władzy skarbowej, która nałożyła grzywnę, do władzy skarbowej bezpośrednio wyższej instancji.

Orzeczenie instancji odwoławczej jest ostateczne.

Art. 48.

Wykonanie orzeczeń o grzywnie lub karze pieniężnej należy odroczyć aż do rozstrzygnięcia wniesionego odwołania, jednak władza skarbowa może zarządzić zabezpieczenie nałożonej grzywny na majątku obwinionego zaraz po wydaniu orzeczenia.

Art. 49.

Grzywny i kary pieniężne nałożone za przekroczenie z art. 42, 43 i 44, wpływają na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 50.

Grzywny, nałożone na podstawie art. 42 należy umorzyć, o ile osoba na grzywnę skazana wykaze, że spełnieniu włożonych na nią obowiązków przeszkodziła ważna przyczyna, jakoto: ciężka choroba, pozbawienie wolności lub inny wypadek siły wyższej.

Art. 51.

Karygodność czynu wymienionego w art. 44 gaśnie:

1) gdy winnego nie pociągnięto do odpowiedzialności w przeciągu lat po upływie tego roku podatkowego, w którym dopuszczono się naruszenia przepisów;

2) gdy winny sprostuje lub uzupełni swoje zeznanie lub oświadczenie u właściwej władzy skarbowej, zanim otrzyma pierwsze wezwanie w celu przesłuchania go jako obwinionego lub urzędowe zawiadomienie, że przeciw niemu wpłynęło doniesienie.

Art. 52.

Odpowiedzialność za naruszenie przepisów niniejszej ustawy gaśnie, jeżeli osoba winna zmarła przed uprawomocnieniem się orzeczenia o nałożeniu kary.

Art. 53.

Minister Skarbu może przyznawać ulgi w wypadkach, zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie z powodu słuszności.

WYJAŚNIENIA:

do art. 5 p. 5 ustawy.

Opodatkowaniu w myśl art. 5 p. 5 ustawy, podlegają następujące przychody umówione w kontraktach wydobywania ciał kopalnych z cudzego gruntu:

a) przychody procentowe, pobierane przez uprawnionych w naturze, np. 5% wydobytej ropy, wydobytego węgla, rudy i t. p.; w tym przy-

padku uprawnieni dysponują dowolnie przychodami w naturze;

b) przychody, pobierane przez uprawnionych w gotówce, jako ekwiwalent procentowy przychodów w naturze według każdorazowej wartości obiegowej, np. każdorazowa równowartość pieniężna 5% wydobytej ropy, wydobytego węgla, rudy i t. p.; w tym przypadku uprawniony nie dysponuje przychodami w naturze, a otrzymuje ich każdorazową równowartość w gotówce;

c) przychody, pobierane przez uprawnionych w gotówce od każdej jednostki wydobytych ciał kopalnych, np. 5 zł od tonny wydobytej ropy, 1 zł od tonny wydobytego węgla, 50 gr od tonny wydobytej rudy.

Jeżeli osoba, która nabyła prawo eksploataowania ciał kopalnych od właściciela gruntu, sama eksploatacji nie prowadzi, lecz wydzierżawia prawo eksploatacji dalszej osobie za wynagrodzeniem, określonym w stosunku procentowym do ilości wydobytych ciał kopalnych, to przychody z tytułu takiego wynagrodzenia podlegają również opodatkowaniu w myśl art. 5 p. 5 ustawy.

Nie podlegają zatem opodatkowaniu jednorazowe wynagrodzenia w gotówce za odstąpienie prawo wydobywania ciał kopalnych (np. 50.000 zł jednorazowo, za eksploatację przez lat 40 oznaczonego pola naftowego) oraz kwotowe wynagrodzenia periodyczne, których wysokość nie jest uzależniona od ilości wydobytych ciał kopalnych (np. po 2.000 zł rocznie w ciągu 40 lat trwania prawa eksploatacji oznaczonego pola naftowego, bez względu na ilość wydobywanej rocznie ropy).

do art. 2 p. 6 ustawy.

Opodatkowaniu w myśl art. 2 p. 6 ustawy podlegają specjalne rachunki bieżące, to jest:

a) otwarte w państwowych, publicznych i prywatnych instytucjach kredytowych i domach bankowych;

b) zabezpieczone przez złożenie papierów wartościowych lub w jakikolwiek inny sposób;

c) w okresach czasu, kiedy zadłużenie klienta na tym rachunku przewyższa kwoty wypłacone przez niego na ten rachunek, t. zn. w okresach czasu, kiedy rachunek bieżący jest rachunkiem otwartego kredytu (on' call). Wszystkie te trzy warunki muszą zachodzić równocześnie.

Blizsze szczegóły co do sposobu zabezpieczenia specjalnych rachunków bieżących (on' callowych) zawiera okólnik z dnia 17 lipca 1930 r. L. D. V. 888/2/29 r. (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 22, poz. 410).

do art. 28 ustęp trzeci.

Podatek od specjalnych rachunków bieżących (on' callowych) wynosi 0.540% w stosunku rocznym od każdorazowego faktycznego zadłużenia klienta na takim rachunku. Zwraca się uwagę, że bliższe szczegóły, objaśniające sposób obliczenia podatku od rachunków (on' cal-

lowych) zawiera artykuł p. t. „Podatek od kapitałów i rent od specjalnych rachunków bieżących (on' callowych)”, zamieszczony w zeszytce Nr. 12 (grudzień) „Czasopisma Skarbowego” z 1932 r.

do art. 31.

Ulgowe postanowienia co do terminu wpłacania podatku od specjalnych rachunków bieżących (on' callowych) zawiera okólnik z dnia 28 października 1925 r. L. DPO. 5007/III/25 r.

do art. 32.

Ulgowe postanowienia w sprawie zamykania t. zw. „martwych” rachunków on' callowych zawiera okólnik z dnia 24 grudnia 1932 r. L. D. V. 48998/2/32 r.

Podsekretarz Stanu:

(—) K. Rożnowski

85.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 marca 1933 r.

L. D. V. 52972/2/32

w sprawie ulg z tytułu wznoszonych budowli mieszkalnych dla osób opodatkowanych wg.

Dz. II ustawy o podatku dochodowym.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

W związku z wątpliwościami wysuniętymi przez niektóre Izby Skarbowe co do udzielania ulg w podatku dochodowym z tytułu ustawy o rozbudowie miast dla osób opodatkowanych wg. Dz. II ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 58/25, poz. 411) Ministerstwo Skarbu nawiązując do okólników z dnia 17 czerwca 1930 r. L. D. V. 3951/2/30 (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 19, poz. 356 i z dnia 30 czerwca 1932 r. L. D. V. 17157/2/32 (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 21, poz. 334) zmienia tryb postępowania zarządzony cytowanymi okólnikami w sposób następujący:

Przy udzielaniu ulg w podatku dochodowym z tytułu budowy domów mieszkalnych dla osób opodatkowanych wg. Dz. II ustawy o podatku dochodowym, poleca się, by na przyszłość omawiane ulgi były udzielane w roku następnym po ukończeniu budowy, t. j. by koszty budowy były potrącane od dochodu, osiągniętego w roku, w którym ukończono budowę, a podatek zapłacony zwrócony w roku następnym po ukończeniu budowy, a to zgodnie z postanowieniami art. 33 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast.

Przykład:

Budowę domu ukończono w roku 1932 — kosztą budowy należy potrącić od dochodu, osiągniętego w roku 1932, czyli pobrany od tego dochodu podatek należy zwrócić w roku 1933-im.

Zmianę powyższą należy stosować do osób, które obecnie ubiegają się o przedmiotowe ulgi, i w żadnym wypadku nie mogą być stosowane do osób, które już otrzymały te ulgi na mocy wydanych zgodnie z dotychczasową praktyką orzeczeń władz podatkowych.

Podsekretarz Stanu:

(—) *K. Rożnowski.*

86.

OKÓLNIAK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 marca 1933 r.

L. D. V. 11218/2/33

w sprawie opodatkowania tantjem specjalnym podatkiem od tantjem.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Celem należytego unormowania sprawy opodatkowania dochodu z tantjem specjalnym podatkiem od tantjem (art. 25 ustawy o podatku dochodowym) oraz podatkiem dochodowym, według Działu I ustawy, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia i zarządza, co następuje:

I. Definicja tantjem:

Obowiązującą od dnia 1 stycznia 1932 r. definicję tantjem zawiera art. 18 ustawy o podatku dochodowym, w brzmieniu art. 1 ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 771) z definicji tantjem, zawartej w tym artykule, dają się wysnuć następujące zasady:

a) Tantjemy mogą otrzymywać jedynie członkowie zarządu, rad, komitetów nadzorczych i komisji rewizyjnych osób prawnych, podlegających w zasadzie opodatkowaniu na zasadzie art. 21 ustawy o podatku dochodowym. Wynagrodzenie, chociażby nawet w potocznym tego słowa znaczeniu miało charakter tantjem, wypłacane wszelkiego rodzaju innym osobom, nie będzie tantjem w rozumieniu ustawy o państwowym podatku dochodowym. Np. wynagrodzenie procentowe w stosunku do obrotu, wypłacane buchalterowi względnie prokurentowi przedsiębiorstwa.

b) U członków zarządu, rad, komitetów nadzorczych i komisji rewizyjnych, niezatrudnionych stale w przedsiębiorstwie, tantjemą w

rozumieniu art. 18 ustawy będzie **wszelkiego rodzaju wynagrodzenie**, otrzymane w danym roku operacyjnym przedsiębiorstwa. U tego rodzaju osób tantjemą będą i kwotowe wynagrodzenia perjodyczne (miesięczne, kwartalne, półroczne) i wynagrodzenia procentowe perjodyczne i jednorazowe w stosunku do obrotu, dochodu, zysku i t. p. i wynagrodzenia jednorazowe kwotowe, jak wszelkiego rodzaju dodatki, remunerationie, gratyfikacje i t. p.

Stale zatrudnioną w przedsiębiorstwie jest dana osoba wtedy, jeżeli przez ciągłe stykanie się ze sprawami przedsiębiorstwa, wywiera istotny wpływ na bieg jego interesów. I tak stale zatrudnionym w przedsiębiorstwie będzie dyrektor zarządzający, osoba, prowadząca pewien dział interesów przedsiębiorstwa w sposób, który wymaga ciągłej ingerencji, i t. p. We wszystkich innych przypadkach chodzić będzie o osoby niezatrudnione stale w przedsiębiorstwie. W ten sposób, zakwalifikowanie członka zarządu, rady, komitetu nadzorczego lub komisji rewizyjnej, jako biorącego czynny udział w zarządzie przedsiębiorstwa, w rozumieniu art. 21 ustęp trzeci ustawy o podatku dochodowym, nie przesądza odmiennej kwalifikacji, przy ocenie tantjem w rozumieniu art. 18 ustawy. I odwrotnie, uznanie pewnej osoby za niezatrudnioną stale w przedsiębiorstwie w ramach art. 18 ustawy, nie przesądza spraw uznanie jej za biorącą czynny udział w zarządzie przedsiębiorstwa, w rozumieniu art. 21 ustęp trzeci ustawy. Zmiana zatem definicji tantjem w niczem nie narusza dotychczasowej interpretacji art. 21 ustęp trzeci ustawy, w myśl którego, w ramach norm wynagrodzenia wolnych od opodatkowania, należy uznawać za potrącalne wynagrodzenie czynnych członków osób wyższej administracji przedsiębiorstwa, wypłacane i jako uposażenie i jako tantjemy, natomiast wynagrodzenie nieczynnych członków należy doliczać do podstaw wymiaru podatku, jako wydatek niezwiązany z osiągnięciem dochodu.

c) U stale zatrudnionych w przedsiębiorstwie członków zarządu, rad, komitetów nadzorczych i komisji rewizyjnych, tantjemą w rozumieniu art. 18 ustawy, będą wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, z wyjątkiem stałych, perjodycznych i zgóry w sumie absolutnej cyfrowo określonych poborów. U tych zatem osób tylko, t. zw. stała pensja miesięczna, kwartalna, zgóry cyfrowo określona, jest uposażeniem, opodatkowanym według Działu II ustawy. Każde inne wynagrodzenie jest tantjemą.

d) W świetle postanowień art. 25 ustawy o podatku dochodowym i § 158 przepisów wykonawczych, za tantjemą otrzymaną przez jedną i tę samą osobę, w tem samym przedsiębiorstwie, należy uważać sumę wynagrodzeń, kwalifikowaną jako tantjemą, a wypłaconą tej osobie przez przedsiębiorstwo w tym samym roku operacyjnym. Nie może zatem jedna i ta sama osoba, w tem samym przedsiębiorstwie otrzymywać w jednym roku operacyjnym kilka tantjem.

gdyż w świetle obowiązujących przepisów wszystkie wypłaty stanowią jedną całość, jedną tantiemę za dany rok, wypłaconą ratami.

II. Specjśb obliczania specjalnego podatku od tantiem.

W myśl art. 25 ustawy o podatku dochodowym, tantiema danej osoby, wypłacona przez jedno i to samo przedsiębiorstwo, a nie przekraczająca w ciągu jednego roku operacyjnego kwotę 1.500 zł, nie podlega wogóle opodatkowaniu specjalnym podatkiem od tantiem. Natomiast od kaźdej tantiemy, która w poszczególnym przedsiębiorstwie w ciągu jednego roku operacyjnego przekracza kwotę 1 500 zł, przypada do zapłaty specjalny podatek w wysokości 50% stawki podatkowej według skali art. 23 ustawy, jednak nie mniej, niż 16 zł.

Przedsiębiorstwa, wypłacające pewne kwoty tytułem tantiemy, są obowiązane, obliczyć i potrącić przy kaźdej wypłacie specjalny podatek od tantiem. Kwoty potrącone w ciągu miesiąca winny być wpłacone w terminie 7 dni, po upływie tego miesiąca na konto kasy tego urzędu skarbowego, który jest właściwy dla wymiaru podatku dochodowego przedsiębiorstwu.

O ile tantiema jest wypłacana częściami w różnych terminach, należy, celem zastosowania właściwej stawki podatkowej, dodawać kwoty wypłat, dokonanych poprzednio, do kwoty bieżąco wypłacanej, na podstawie łącznej sumy dokonanych wypłat, należy obliczyć kwotę specjalnego podatku od tantiem. Od tej kwoty podatku należy potrącić podatek poprzednio potrącony i wpłacony, a pozostała różnica będzie specjalnym podatkiem od tantiem, przypadającym bieżąco do zapłaty.

Przykład:

Niezatrudniony stale członek rady nadzorczej przedsiębiorstwa otrzymywał w ciągu 1932 roku operacyjnego:

- a) miesięcznie po 500 zł,
- b) w czerwcu 1932 roku jednorazową wypłatę, obliczoną w stosunku procentowym do zysków przedsiębiorstwa za 1931 rok operacyjny — 50.000 zł,
- c) w lipcu jednorazową gratyfikację 5.000 zł,
- d) w grudniu jednorazową gratyfikację 3.000 zł.

Specjalny podatek od tantiem obliczy się w powyższym przykładzie w sposób następujący:

- a) w styczniu, lutym i marcu — nie przypada do zapłaty żadna kwota tytułem specjalnego podatku, ponieważ kwoty w tym czasie wypłacone nie przekraczają 1.500 zł,
- b) w kwietniu przypadało do potrącenia i zapłaty 25 zł ($500,4 = 2.000$ zł stawka podatku według 6 stopnia dochodu skali art. 23 ustawy 50 zł — połowa 25 zł),
- c) w maju — przypadało do potrącenia i zapłaty 12,50 zł ($500,5 = 2.500$ zł stawka podatku według 10 stopnia skali art. 23 — 75 zł, połowa 37,50 zł mniej, potrącone już 25 zł = 12,50 zł),

d) w czerwcu — przy miesięcznej wypłacie przypadało do potrącenia i zapłaty 9 zł ($500,6 = 3.000$ zł, stawka podatku według 12 stopnia skali art. 23 — 93 zł, połowa 46,50 zł mniej potrącono dotychczas 37,50 zł = 9 zł); przy jednorazowej zaś wypłacie przypadało do potrącenia i zapłaty 3.509,50 zł ($3000 + 50.000 = 53.000$ zł, stawka według 52 stopnia skali art. 23 — 7.112 zł, połowa 3.556 mniej potrącono dotychczas 46,50 zł = 3.509,50 zł),

e) w lipcu — przy miesięcznej wypłacie nie przypadała do potrącenia żadna kwota ($500,7 = 3500 + 50.000 = 53.500$ stawka podatku według 52 stopnia skali art. 23 — 7.112 zł. połowa 3556 zł. mniej potrącone dotychczas 3556 zł. = 0); przy wypłacie zaś jednorazowej gratyfikacji 5000 zł, przypadało do potrącenia i zapłaty — 374 zł ($53.500 + 5000 = 58.500$ zł stawka podatku według 53 stopnia skali z art. 23 — 7.860 zł połowa 3930 zł mniej dotychczas potrącone 3556 zł = 374 zł),

f) w sierpniu przy miesięcznej wypłacie nie przypadała do potrącenia żadna kwota ($58.500 + 500 = 59.000$ zł, stawka podatku według 53 stopnia skali z art. 23 — 7.860 zł, połowa 3.930 zł, mniej potrącone dotychczas 3.930 zł = 0);

g) we wrześniu — przy miesięcznej wypłacie nie przypadała do potrącenia żadna kwota ($59.000 + 500 = 59.500$ zł, stawka podatku według 53 stopnia skali z art. 23 — 7.860 zł, połowa 3.930 zł, mniej potrącone dotychczas 3.930 zł = 0);

h) w październiku — przy miesięcznej wypłacie nie przypadała do potrącenia żadna kwota ($59.500 + 500 = 60.000$ zł, stawka podatku według 53 stopnia skali z art. 23 — 7.860 zł, połowa 3.930 zł, mniej potrącone dotychczas 3.930 zł = 0);

i) w listopadzie — przy miesięcznej wypłacie przypada do potrącenia i zapłaty — 422 zł ($60.000 + 500 = 60.500$ zł, stawka podatku według 54 stopnia skali art. 23 — 8.704 zł, połowa 4.352 zł, mniej potrącone dotychczas 3.930 zł = 422 zł);

j) w grudniu — ani przy wypłacie miesięcznej, ani przy wypłacie gratyfikacji nie przypada do potrącenia żadna kwota ($60.500 + 500 = 61.000 + 3.000 = 64.000$ zł, stawka podatku według skali art. 23 — 8.704 zł, połowa 4.352 zł, mniej dotychczas potrącone 4.352 zł = 0).

W ten sposób, zgodnie z przepisami art. 25 ustawy, od łącznej sumy tantiemy 64.000 zł otrzymanej w tym samym roku operacyjnym przez członka rady nadzorczej w tym samym przedsiębiorstwie, został w ciągu 1932 roku potrącony specjalny podatek od tantiem, w wysokości połowy stawki podatku według skali z art. 23 ustawy.

Zwraca się wreszcie uwagę, że przy obliczaniu specjalnego podatku od tantiem mają odpowiednio zastosowanie postanowienia art. 23 ustęp czwarty ustawy o podatku dochodo-

wym. W szczególności specjalny podatek od tantjem należy obliczać w ten sposób, aby z dochodu (z tantjem) wyższego stopnia, po potrąceniu podatku, nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu (z tantjem) bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego.

Przykład:

Przy dochodzie z tytułu tantjem 60.200 zł specjalny podatek od tantjem wynosi 3.930 zł. Po potrąceniu podatku od dochodu, pozostaje kwota dochodu 56.070 zł.

Przy dochodzie z tytułu tantjem 6.200 zł specjalny podatek według 54 stopnia skali wynosi 4.352 zł. Po potrąceniu podatku od dochodu pozostaje kwota dochodu 55.848 zł, czyli o 222 zł mniej, aniżeli w pierwszym przypadku. Wobec postanowień art. 23 ustęp czwarty ustawy o podatku dochodowym podatek 4.352 zł od 60.200 zł dochodu podlega redukcji o 222 zł, czyli zamiast 4.352 zł wynosi tylko 4.130 zł.

Przy wpłaceniu specjalnego podatku od tantjem pobiera się 10% dodatek od niektórych podatków i opłat.

Od przedsiębiorstw wpłacających specjalny podatek od tantjem należy przy każdej wpłacie żądać szczegółowego obliczenia wpłacanego każdorazowo podatku. W razie nieuczynienia zadość temu żądaniu, należy obliczenia żądać w trybie art. 56 ustawy o podatku dochodowym, pod zagrożeniem grzywny z art. 94 tejże ustawy. O ile przedsiębiorstwo nie zastosuje się do pisemnego żądania, należy grzywnę bezwzględnie wymierzyć i ścisnąć.

III. Sprawdzanie obliczeń wpłat z tytułu specjalnego podatku od tantjem oraz kontrola nad prawidłowym obliczaniem tego podatku.

Sprawdzanie prawidłowości obliczeń wpłat z tytułu specjalnego podatku od tantjem oraz kontrola nad prawidłowym obliczaniem i terminowym wpłacaniem tego podatku należy:

a) o ile chodzi o spółki akcyjne oraz inne towarzystwa i zakłady obowiązane do publicznego składania rachunków, których kapitał zakładowy przekracza kwotę 100.000 zł, do oddziałów bilansowych izb skarbowych, właściwych dla wymiaru podatku dochodowego tymże przedsiębiorstwom, natomiast

b) o ile chodzi o pozostałe przedsiębiorstwa — do urzędów skarbowych, właściwych dla wymiaru podatku dochodowego tymże przedsiębiorstwom.

Odwołania i zażalenia od decyzji powyższych władz, wydanych w sprawie specjalnego podatku od tantjem, rozpatrują ostatecznie władze skarbowe bezpośrednio wyższej instancji.

Każde obliczenie wpłaty z tytułu specjalnego podatku od tantjem powinno być przewzornie sprawdzone.

Ponadto władze skarbowe są obowiązane do przeprowadzania ścisłej kontroli nad prawidłowym obliczaniem i terminowym wpłacaniem specjalnego podatku od tantjem. W większych przedsiębiorstwach, gdzie w ciągu roku są periodycznie wypłacane większe kwoty tytułem tantjem, należy kontrolę przeprowadzać przynajmniej raz na kwartał, przy sposobności kontroli nad prawidłowym potrącaniem podatku od uposażeń. Oddział bilansowy każdej izby skarbowej ustali zgóry, w których przedsiębiorstwach należy przeprowadzać kwartalną kontrolę. Niezależnie od powyższego we wszystkich przedsiębiorstwach (i większych i mniejszych) należy szczegółową kontrolę nad prawidłowym obliczeniem i terminowym wpłacaniem specjalnego podatku od tantjem przeprowadzić przy rewizji ksiąg handlowych przedsiębiorstwa dla celów wymiaru państwowego podatku dochodowego. Każdemu urzędnikowi, udającemu się na rewizję ksiąg handlowych, należy dawać odpowiednie zlecenie na piśmie. Wyniki kontroli należy ująć w formie protokołu. Protokół ten winien między innymi bezwzględnie zawierać:

a) imienne zestawienie osób, które wogóle mogą otrzymywać tantjem (członków zarządu, rad, komitetów nadzorczych i komisji rewizyjnych), z podziałem na osoby stale zatrudnione i nie stale zatrudnione w przedsiębiorstwie,

b) wyszczególnienie co do każdej osoby, jakie kwoty oraz w jakich terminach zostały wypłacone osobno tytułem uposażenia (przy stale zatrudnionych), a osobno tytułem tantjem (przy wszystkich), wreszcie od jakich wpłat został obliczony i w jakim terminie wpłacony specjalny podatek od tantjem

Na ścisłą kontrolę nad prawidłowym obliczaniem i wpłacaniem specjalnego podatku od tantjem, w myśl niniejszego zarządzenia, będzie Ministerstwo Skarbu zwracało specjalną uwagę — przy lustracji oddziału bilansowego i urzędów skarbowych, a z powodu uchybień będzie wyciągało jak najdalej idące konsekwencje.

Wobec faktu, że tantjema sa wszelkiego rodzaju wypłaty na rzecz osób, które mogą otrzymywać tantjem, zwraca się uwagę, że wypłaty te mogą być księgowane na różnych rachunkach, które należy sprawdzać.

IV. Ustalanie z urzędu zaległości w specjalnym podatku od tantjem.

Art. 25 ustawy o podatku dochodowym nie zawiera wyraźnych przepisów, któreby normowały sprawę wymiaru specjalnego podatku od tantjem względnie domiaru tego podatku w przypadkach, gdy przedsiębiorstwo nie obliczyło i nie wpłaciło podatku wcale, względnie gdy obliczyło i wpłaciło podatek w kwocie za niskiej.

Z przepisów jednak art. 25 ustawy wynika niezbicie, że do obliczania i potrącania specjal-

nego podatku od tantjem są obowiązane przedsiębiorstwa, wypłacające tantjemy i że potrącone w ten sposób kwoty podatku powinny być wpłacone do kas urzędów skarbowych w ciągu dni 7 po upływie miesiąca, w którym potrącenie miało miejsce. Dalszą konsekwencją tych kategorycznych przepisów jest, że niepotrącone i niewpłacone w terminie kwoty podatku stają się zaległością, która powinna być ściągnięta w drodze egzekucji wraz z karami za zwłokę od ustawowych terminów płatności. Przed wdrożeniem egzekucji koniecznym jest ustalenie właściwej zaległości podatkowej przez władze skarbowe wraz z terminem, od którego przypadają do zapłaty kary za zwłokę. Zaległość i termin należy zatem ustalić z urzędu. Po ustaleniu zaległości oraz terminów, od których bieżą kary za zwłokę, należy przedsiębiorstwu doręczyć odpowiednie wezwanie do zapłaty. W wezwaniu należy podać szczegółowy sposób obliczenia zaległości, kwotę zaległości w podatku oraz termin, od którego bieżą kary za zwłokę.

Od wezwania do zapłaty zaległości w specjalnym podatku od tantjem, obliczonych z urzędu, przysługuje przedsiębiorstwu prawo wniesienia zażalenia do władzy skarbowej bezpośrednio wyższej instancji w terminie dni 30, licząc od dnia następnego po doręczeniu wezwania. Odpowiednie pouczenie o tem należy zamieścić w samym wezwaniu.

Wniesienie zażalenia nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia zaległości ustalonych z urzędu.

W razie nieuiszczenia ustalonych z urzędu zaległości w specjalnym podatku od tantjem należy je ściągnąć od przedsiębiorstwa w drodze egzekucji wraz z karami za zwłokę od ustawowych terminów płatności.

V. Uwagi ogólne.

Wobec tego, że dochody z tantjem podlegają ponadto opodatkowaniu według Działu I ustawy o podatku dochodowym u osób, które otrzymały tantjemy, poleca się władzom skarbowym, powołanym do kontroli nad prawidłowym obliczaniem i terminowym wpłacaniem specjalnego podatku od tantjem, aby o wysokości wypłaconych poszczególnym osobom tantjem zawiadamiały urzędy skarbowe, właściwe dla wymiaru podatku dochodowego osobom, które otrzymały tantjemę. Właściwymi dla wymiaru podatku dochodowego będą te urzędy skarbowe, w których okręgu osoby, otrzymujące tantjemy, mają miejsce zamieszkania. Miejsce zamieszkania należy ustalić na podstawie informacji, zaczerpniętych w przedsiębiorstwie. Dla osób, przebywających zagranicą, a nieposiadających w Polsce innych źródeł dochodu upoza tantjemą, właściwym dla wymiaru podatku dochodowego, według Działu I ustawy, będzie urząd skarbowy tego okręgu wymiarowego, w którym znajduje się przedsiębiorstwo wypłacające tantjemę. O ile zagra-

niczna osoba fizyczna, poza dochodem z tantjem, posiada w Polsce inne źródła dochodu, właściwym dla wymiaru podatku dochodowego według Działu I ustawy będzie urząd skarbowy, w którego okręgu znajduje się główne źródło dochodu (art. 30 ustawy o podatku dochodowym).

W końcu Ministerstwo Skarbu ze specjalnym naciskiem podkreśla konieczność zaznajomienia się z treścią niniejszego okólnika buchalterów oraz urzędników, wysyłanych do badania ksiąg handlowych przedsiębiorstw wypłacających tantjemę, tudzież urzędników, powołanych do administrowania specjalnym podatkiem od tantjem; dotychczas bowiem sprawy tego podatku były w szczególnem zaniedbaniu, z wielką szkodą dla wpływów Skarbu Państwa z tytułu tego podatku.

Podsekretarz Stanu:

(—) K. Rożnowski

87.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 marca 1933 r.

L. D. V. 10073/1/33

w sprawie przekazywania ściągniętych w drodze egzekucji opłat pocztowych, telefonicznych, telegraficznych i radjofonicznych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Celem ułatwienia urzędom i agencjom pocztowo telegraficznym kontroli wpływów z tytułu opłat pocztowych, telefonicznych, telegraficznych i radjofonicznych Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

Ściągnięte na wniosek urzędów i agencji p. t. opłaty winien sekwestrator wpłacać:

1) urzędom i agencjom p. t. posiadającym konta czekowe w P. K. O. — na ich konta czekowe;

2) urzędom i agencjom p. t. nieposiadającym kont czekowych w P. K. O. — bezpośrednio do kas tych urzędów lub agencji, o ile one znajdują się w miejscu pełnienia czynności sekwestratora, a nie zachodzą przeszkody, uniemożliwiające wpłacenie ściągniętej gotówki do tych kas;

3) w innych wypadkach — właściwym urzędom lub agencjom p. t. służbowym przekazem pocztowym (zwolnionym od opłaty), który może być wpłacony w najbliższym urzędzie pocztowym (agencji). Blankiety przekazów dostarcza bezpłatnie organom egzekucyjnym

urzędy i agencje p. t., w których następuje wpłata przekazu.

Równocześnie zaznacza się, że przy wpłacie przez sekwestratorów wspomnianych opłat bezpośrednio do kas zainteresowanych urzędów i agencji p. t. urzędy te i agencje będą potwierdzały odbiór każdej otrzymanej należności przez wydawanie rachunków względnie pokwitowań, używanych normalnie przez nie przy inkasowaniu omawianych opłat. Rachunki względnie pokwitowania będą podpisane i opatrzone datownikiem przez kierowników odnośnych urzędów i agencji p. t. przy jednoczesnym uwidocznieniu na nich wysokości kwoty z tytułu pobranych kar za zwłokę. Wzór pokwitowań radjofonicznych, których dolne odcinki mają stanowić pokwitowania, jakie będą wręczane sekwestratorom, oraz wzór rachunków telefonicznych — przy niniejszym załącza się.

W końcu nadmienia się, że Ministerstwo Poczt i Telegrafów wyda okólnik do podległych urzędów i agencji p. t., nakazujący ułatwienie sekwestratorom wpłat ściągniętych opłat, sprawdzanie wydawanych im pokwitowań oraz niezwłoczne wydawanie wszelkich informacji zażądanych przez sekwestratorów.

Treść niniejszego zarządzenia należy bezwzględnie podać do wiadomości urzędów skarbowych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko*

88.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 marca 1933 r.

L. D. V. 54738/4/32

w sprawie zaklasowania przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych.

Celem usunięcia wątpliwości, powstałych w związku z zaliczaniem przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych do poszczególnych kategorii świadectw przemysłowych, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1) W przedsiębiorstwach handlowych i przemysłowych, których kategoria świadectwa przemysłowego uzależniona jest w myśl przepisów taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17, z r. 1932, poz. 110), od ilości zatrudnionych pracowników (rozdziały I kategorii trzecia i czwarta, VII, XII i XIV części II lit. A oraz

rozdziały XIV, XV, XVIII i XIX części II lit. o) taryfy), nie należy brać w rachubę przy zaklasowaniu przedsiębiorstwa **uczniów przemysłowych**, trzymanych w przedsiębiorstwie na podstawie pisemnej umowy, zawartej w myśl art. 116 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468).

2) W przedsiębiorstwach handlu towarowego, zaliczonych do III i IV kategorii świadectw przemysłowych w myśl rozdziału I części II lit. A. taryfy, za subjektów handlowych należy uważać jedynie osoby (również i członków rodziny przedsiębiorcy), stale zatrudnione w zakładzie w charakterze sił pomocniczych przy wykonywaniu czynności, stanowiących treść przedsiębiorstwa handlu towarowego, t. j. osoby biorące udział w dokonywaniu transakcyj handlowych; wobec tego chłopców do posyłek i posługaczy nie uważa się za subjektów handlowych.

3) Przy zaklasowaniu przedsiębiorstw przemysłowych, zaliczonych do rozdziałów XVIII i XIX części II lit. C. taryfy, bierze się w rachubę właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny tylko w odniesieniu do przedsiębiorstw kategorii VIII świadectw przemysłowych, natomiast w przedsiębiorstwach wyższych kategorii właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny nie zalicza się do robotników przedsiębiorstwa.

W wypadku, gdy w związku z powyższym przedsiębiorstwo nie będzie mogło być zaliczone zasadniczo ani do VIII, ani też do VII kategorii, należy je zaklasować do VIII kategorii świadectw przemysłowych.

Przykład:

Przedsiębiorstwo przemysłowe, zaliczone do XIX rozdziału części II lit. c taryfy, zatrudnia właściciela i 4 robotników—wskutek czego nie podpada ani pod kategorię VIII, ponieważ zatrudnia łącznie z właścicielem — 5 osób, ani też pod kategorię VII, bowiem nie zatrudnia ponad 4 robotników (właściciela nie bierze się w rachubę). Przedsiębiorstwo wyżej wymienione winno wykupić świadectwo przemysłowe VIII kategorii.

Zaznacza się, że wyjaśnienia, zawartego w p. 1) niniejszego zarządzenia, nie należy stosować w odniesieniu do przepisu art. 8 p. 5 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym oraz do przepisu § 1 p. e) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 4 lutego 1932 r. w sprawie zryczałtowania podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 86).

W końcu zwraca się uwagę na przepisy art. 125 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym, w związku z którymi urzędy skarbowe winny odnosić się do właściwych władz przemysłowych w wypadkach,

wspomnianych w tymże artykule, a stwierdzonych przy lustracji przedsiębiorstw.

O niniejszem zarządzeniu należy zawiadomić urzędy skarbowe.

Podsekretarz Stanu:

(—) *K. Rożnowski*

89

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 marca 1933 r.

L. D. V. 3852/4/33

w sprawie ulg dla płatników przy nakładaniu kar za świadectwa przemysłowe.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) oraz do wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na mocy art. 94 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym po-

datku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17, z r. 1932, poz. 110) zarządza, co następuje:

1) Poleca się urzędom skarbowym zaniechać wdrażania postępowania karnego z art. 98 powyższej ustawy przeciwko tym płatnikom, którzy świadectwa przemysłowe na rok 1933 nabyli po terminie ustawowym (art. 30 ustawy), lecz w okresie **do dnia 15 stycznia 1933 r. włącznie**. Nałożone już na powyższych płatników kary pieniężne z art. 98 ustawy, umorzą Izby Skarbowe (Śląski Urząd Wojewódzki) z urzędu we własnym zakresie działania na wniosek właściwych urzędów skarbowych.

2) Upoważnia się Izby Skarbowe (Śląski Urząd Wojewódzki) do obniżania na prośby płatników kar pieniężnych nawet poniżej minimalnej granicy, przewidzianej w art. 98 ustawy, o ile świadectwa przemysłowe na r. 1933 zostały nabyte w okresie od **16 do 31 stycznia 1933 roku włącznie**.

Ułga z punktu 2) niniejszego zarządzenia może być udzielona jedynie w wypadku stwierdzenia przez urzędy skarbowe, iż zwłoka w wykupieniu świadectwa przemysłowego nastąpiła nie ze złej woli płatnika, lecz ze względu na niepomysłny stan przedsiębiorstwa.

Podsekretarz Stanu:

(—) *K. Rożnowski*